

PL

PL

PL

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 16.3.2011
KOM(2011) 121 wersja ostateczna

2011/0058 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych

{SEK(2011) 315 wersja ostateczna}

{SEK(2011) 316 wersja ostateczna}

SPIS TREŚCI

UZASADNIENIE	4
1. KONTEKST WNIOSKU	4
2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCEN SKUTKÓW	7
3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU	11
4. WPŁYW NA BUDŻET	12
DYREKTYWA RADY w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych	13
ROZDZIAŁ I ZAKRES STOSOWANIA	18
ROZDZIAŁ II PODSTAWOWE POJĘCIA	19
ROZDZIAŁ III WYBÓR STOSOWANIA SYSTEMU PRZEWIDZIANEGO W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE	23
ROZDZIAŁ IV OBLICZENIE PODSTAWY OPODATKOWANIA	24
ROZDZIAŁ V MOMENT UJĘCIA PRZYCHODÓW I KOSZTÓW ORAZ USTALENIE ICH WYSOKOŚCI	27
ROZDZIAŁ VI AMORTYZACJA AKTYWÓW TRWAŁYCH	34
ROZDZIAŁ VII STRATY	38
ROZDZIAŁ VIII PRZEPISY DOTYCZĄCE ROZPOCZĘCIA STOSOWANIA SYSTEMU I REZYGNACJI ZE STOSOWANIA SYSTEMU PRZEWIDZIANEGO W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE	38
ROZDZIAŁ IX KONSOLIDACJA	41
ROZDZIAŁ X PRZYSTĄPIENIE DO GRUPY I WYSTĄPIENIE Z GRUPY	43
ROZDZIAŁ XI REORGANIZACJE PRZEDSIĘBIORSTW	45
ROZDZIAŁ XII TRANSAKCJE MIĘDZY GRUPĄ A INNYMI PODMIOTAMI	46
ROZDZIAŁ XIII TRANSAKCJE MIĘDZY PRZEDSIĘBIORSTWAMI POWIĄZANYMI	48
ROZDZIAŁ XIV PRZEPISY W ZAKRESIE ZWALCZANIA NADUŻYĆ	49
ROZDZIAŁ XV JEDNOSTKI PRZEJRZyste FISKALNIE	52

ROZDZIAŁ XVI PODZIAŁ SKONSOLIDOWANEJ PODSTAWY OPODATKOWANIA	53
ROZDZIAŁ XVII ADMINISTRACJA I PROCEDURY	60
ROZDZIAŁ XVIII PRZEPISY KOŃCOWE	70
ZAŁĄCZNIKI.....	73
ZAŁĄCZNIK I.....	73
ZAŁĄCZNIK II	77
ZAŁĄCZNIK III.....	79
OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI.....	82

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Celem wprowadzenia wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB) jest wyeliminowanie niektórych istotnych problemów podatkowych hamujących wzrost na jednolitym rynku. Brak wspólnych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych sprawia, że wzajemne zależności między krajowymi systemami podatkowymi często prowadzą do nadmiernego opodatkowania i podwójnego opodatkowania, a przedsiębiorstwa borykają się z dużymi obciążeniami administracyjnymi oraz wysokimi kosztami przestrzegania przepisów podatkowych. Sytuacja ta zniechęca do inwestowania w UE i w konsekwencji utrudnia realizację priorytetów określonych w strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu¹. Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych stanowi ważną inicjatywę na drodze do wyeliminowania przeszkód utrudniających ukończenie budowy jednolitego rynku². Inicjatywa ta została uznana w rocznym sprawozdaniu gospodarczym³ za inicjatywę stymulującą wzrost, którą należy zrealizować w pierwszym rządzie, aby pobudzić wzrost gospodarczy oraz tworzenie miejsc pracy.

Zaproponowane wspólne podejście zapewniłoby spójność krajowych systemów podatkowych, przy czym jednak nie prowadziłyby do harmonizacji stawek podatkowych. Należy zachęcać do uczciwej konkurencji w zakresie stawek podatkowych. Różnice w wysokości stawek pozwalają zachować pewien poziom konkurencji podatkowej na rynku wewnętrznym, a uczciwa konkurencja podatkowa w oparciu o stawki zapewnia większą przejrzystość i pozwala państwom członkowskim uwzględniać własną konkurencyjność rynkową oraz potrzeby budżetowe przy ustalaniu wysokości swoich stawek podatkowych.

Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych jest zgodna z ideą zakładającą refleksję nad systemami podatkowymi oraz przejście na opodatkowanie w większym stopniu sprzyjające wzrostowi gospodarczemu i uwzględniające aspekty związane z ochroną środowiska, które promuje strategia „Europa 2020”. Przy projektowaniu wspólnej podstawy opodatkowania za kluczowy cel przedmiotowego wniosku postawiono wspieranie badań i rozwoju. W ramach systemu wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych wszystkie koszty dotyczące badań i rozwoju podlegają odliczeniu. Dla tych przedsiębiorstw, które wybrały stosowanie systemu, takie podejście stanowić będzie bodziec do dalszych inwestycji w badania i rozwój. W przypadku wystąpienia strat gospodarczych podlegających transgranicznej kompensacji konsolidacja w ramach systemu CCCTB zasadniczo przyczyni się do zmniejszenia podstawy opodatkowania. Ogólnie jednak wprowadzenie wspólnej podstawy opodatkowania przyczyni się do poszerzenia średniej unijnej podstawy opodatkowania w porównaniu z sytuacją obecną, głównie z powodu wariantu zachowanego w odniesieniu do amortyzacji aktywów.

¹ Komunikat Komisji „EUROPA 2020 - Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” - COM(2010) 2020 z 3.3.2010.

² Komunikat Komisji „W kierunku Aktu o jednolitym rynku – W stronę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności – 50 propozycji na rzecz wspólnej poprawy rynku pracy, przedsiębiorczości i wymiany” - COM(2010) 608 z 27.10.2010.

³ Komunikat Komisji „Roczna wizja wzrostu gospodarczego: wsparcie całościowej odpowiedzi UE na kryzys”, COM(2011) 11 z 12.1.2010.

Główną przeszkodą istniejącą obecnie na jednolitym rynku jest wysoki koszt przestrzegania formalności związanych z cenami transferowymi z zachowaniem zasady ceny rynkowej. Ponadto sposób, w jaki zwykle organizują się ściśle zintegrowane grupy zdecydowanie wskazuje, że ceny ustalane indywidualnie dla każdej transakcji na warunkach rynkowych nie są już być może najbardziej odpowiednią metodą podziału zysku. Transgraniczna kompensacja strat możliwa jest na terenie UE wyłącznie w ograniczonej liczbie przypadków, co prowadzi do nadmiernego opodatkowania przedsiębiorstw prowadzących transgraniczną działalność. Z kolei sieć umów o unikaniu podwójnego opodatkowania nie zapewnia właściwych rozwiązań umożliwiających eliminację przypadków podwójnego opodatkowania na jednolitym rynku, ponieważ z założenia umowy te mają funkcjonować w kontekście dwustronnym na szczeblu międzynarodowym, a nie w ściśle zintegrowanym środowisku.

Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych stanowi zbiór wspólnych przepisów dotyczących obliczania podstawy opodatkowania przedsiębiorstw, które są rezydentami w UE, oraz położonych w UE oddziałów przedsiębiorstw z państw trzecich. Wspólne ramy podatkowe przewidują w szczególności zasady obliczania indywidualnego wyniku podatkowego każdego przedsiębiorstwa (lub oddziału), konsolidacji tych wyników w przypadku istnienia innych członków grupy oraz podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania między wszystkie uprawnione państwa członkowskie.

System CCCTB będzie dostępny dla przedsiębiorstw każdej wielkości: przedsiębiorstwa wielonarodowe skorzystają na likwidacji pewnych przeszkód podatkowych na jednolitym rynku, natomiast MŚP będą ponosić niższe koszty przestrzegania przepisów w przypadku podjęcia działalności gospodarczej w innym państwie członkowskim. Wybór systemu jest dobrowolny. Ponieważ nie wszystkie przedsiębiorstwa prowadzą działalność gospodarczą za granicą, system CCCTB nie będzie wymagał od przedsiębiorstw, które nie planują ekspansji poza swoje państwo macierzyste, ponoszenia kosztów związanych z przejściem na nowy system podatkowy.

Przedmiotem harmonizacji będzie jedynie sposób obliczania podstawy opodatkowania, działania harmonizacyjne nie będą natomiast ingerować w sprawozdania finansowe. Państwa członkowskie zachowają więc swoje krajowe zasady rachunkowości finansowej, a wraz z systemem CCCTB wprowadzone zostaną autonomiczne przepisy dotyczące obliczania podstawy opodatkowania przedsiębiorstw. Przepisy te nie będą miały wpływu na sporządzanie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

Nie planuje się objęcia harmonizacją stawek podatkowych. Każde państwo członkowskie będzie stosowało swoją własną stawkę do swojej części podstawy opodatkowania podatników.

W przypadku obowiązywania wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych grupy przedsiębiorstw musiałyby stosować jednolity zbiór przepisów podatkowych w całej Unii oraz mieć do czynienia wyłącznie z jedną administracją podatkową (punkt kompleksowej obsługi). Przedsiębiorstwo, które wybierze możliwość stosowania wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, przestaje podlegać pod krajowy system podatku od osób prawnych w zakresie wszystkich kwestii uregulowanych wspólnymi przepisami. Przedsiębiorstwo, które nie będzie kwalifikowało się do stosowania systemu przyjętego w dyrektywie w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych lub nie wybierze jego stosowania, będzie nadal podlegało krajowym przepisom dotyczącym podatku od osób prawnych, które również mogą przewidywać szczegółowe programy zachęt podatkowych obejmujących działalność badawczo-rozwojową.

Przedsiębiorstwo prowadzące działalność w więcej niż jednym państwie skorzysta na wprowadzeniu możliwości kompensacji transgranicznych strat oraz obniżeniu kosztów przestrzegania przepisów dotyczących podatku od osób prawnych. Dopuszczenie bezpośredniej konsolidacji zysków i strat na potrzeby obliczania ogólnounijnych podstaw opodatkowania stanowi krok w kierunku ograniczenia nadmiernego opodatkowania w kontekście transgranicznym, a tym samym krok ku poprawie warunków w zakresie neutralności podatkowej działalności krajowej i transgranicznej, umożliwiając lepsze wykorzystanie potencjału rynku wewnętrznego. Obliczenia dokonane na próbie unijnych przedsiębiorstw wielonarodowych wskazują, że z możliwości bezpośredniej kompensacji strat transgranicznych mogłoby skorzystać średnio około 50 % wielonarodowych grup niefinansowych oraz 17 % wielonarodowych grup finansowych.

Jedną z głównych korzyści płynących z wprowadzenia systemu CCCTB będzie ograniczenie kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez przedsiębiorstwa. Wyniki badania wskazują, że wprowadzenie CCCTB przyczyni się do ograniczenia kosztów przestrzegania przepisów w przypadku powtarzających się obowiązków podatkowych o około 7 %. Ograniczenie wysokości faktycznych i postrzeganych kosztów przestrzegania przepisów powinno wywrzeć znaczny wpływ na zdolność i chęć przedsiębiorstw do zagranicznej ekspansji w średnio- i długoterminowej perspektywie. Można oczekiwać, że system CCCTB przełoży się na znaczne oszczędności czasu i nakładów związanych z przestrzeganiem przepisów w przypadku tworzenia przez jednostkę dominującą nowej jednostki zależnej w innym państwie członkowskim. Eksperti podatkowi biorący udział w badaniu oszacowali, że duże przedsiębiorstwo, zakładając nową jednostkę zależną w innym państwie członkowskim, wydaje średnio ponad 140 000 euro (0,23 % swojego obrotu) w postaci kosztów podatkowych. System CCCTB przyczyni się do ograniczenia tych kosztów o 87 000 euro, czyli 62 %. Oszczędności średniego przedsiębiorstwa są nawet jeszcze większe, gdyż koszty powinny spaść ze 128 000 euro (0,55 % obrotu) do 42 000 euro, co stanowi spadek o 67 %.

Proponowana dyrektywa przyniesie korzyści przedsiębiorstwom każdej wielkości, przy czym jest ona jednak szczególnie istotna jako element działań mających na celu wsparcie MŚP i zachęcenie ich do czerpania korzyści, jakie niesie jednolity rynek, o czym wspomniano w przeglądzie programu „Small Business Act” dla Europy⁴. System CCCTB przyczynia się w szczególności do ograniczenia przeszkód podatkowych oraz obciążeń administracyjnych, umożliwiając MŚP rozszerzenie działalności na inne państwa UE w prostszy i tańszy sposób. Dzięki wprowadzeniu systemu CCCTB MŚP, które działają w kilku państwach i które wybiorą stosowanie systemu, będą musiały obliczać swoją podstawę opodatkowania podatkiem od osób prawnych wyłącznie według jednego zbioru przepisów podatkowych. System CCCTB stanowi dopełnienie modelu europejskiej spółki prywatnej, który wciąż jest przedmiotem dyskusji w Radzie. Wspólne zasady obliczania podstawy opodatkowania przedsiębiorstw w UE byłyby szczególnie użyteczne dla europejskich spółek prywatnych działających w wielu państwach członkowskich.

Celem niniejszego wniosku nie jest oddziaływanie na dochody podatkowe, przy czym przeanalizowano również jego wpływ na podział podstaw opodatkowania między państwa członkowskie UE. Wpływ na przychody państw członkowskich w rzeczywistości ostatecznie zależeć będzie od kształtu polityki przyjętej przez poszczególne państwa w zakresie ewentualnego dostosowania kombinacji różnych instrumentów podatkowych lub stosowanych

⁴ Komunikat Komisji „Przegląd programu „Small Business Act” dla Europy”, COM(2011) 78 wersja ostateczna z 23.2.2011.

stawek podatkowych. W tym względzie trudno jest przewidzieć dokładne skutki proponowanych rozwiązań dla każdego państwa członkowskiego. W tym kontekście w przypadku gdy wynik podziału nie odzwierciedla rzetelnie zakresu działalności gospodarczej, w drodze wyjątku od ogólnej zasady w klauzuli ochronnej przewidziano metodę alternatywną. Dyrektywa zawiera ponadto przepisy przewidujące przegląd skutków po upływie pięciu lat od daty jej wejścia w życie.

Wprowadzenie opcjonalnego systemu będzie oczywiście dla państw członkowskich oznaczać konieczność zarządzania przez administracje podatkowe dwoma odrębnymi systemami podatkowymi (systemem wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych oraz swoim krajowym systemem podatku dochodowego od osób prawnych). Ten dodatkowy obowiązek rekompensuje jednak fakt, że system CCCTB oznaczać będzie mniejsze szanse planowania podatkowego dla przedsiębiorstw wykorzystujących do tego celu ceny transferowe lub różnice w systemach podatkowych państw członkowskich. Mniej będzie sporów wymagających rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości lub przy wykorzystaniu procedury wzajemnego porozumienia w ramach umów o unikaniu podwójnego opodatkowania.

W celu wsparcia administracji podatkowych państw członkowskich w przygotowaniach do wdrożenia wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych planuje się skorzystanie z unijnego programu FISCALIS, w ramach którego zapewniona zostanie państwom członkowskim pomoc we wdrożeniu systemu CCCTB i jego administracji.

Niniejszy wniosek zawiera kompletny zbiór przepisów regulujących opodatkowanie przedsiębiorstw. Określa on podmioty, które mogą wybrać stosowanie systemu, sposób obliczania podstawy opodatkowania oraz zakres i sposób funkcjonowania konsolidacji. Przewidziano w nim też przepisy w zakresie zwalczania nadużyć oraz określono sposób podziału skonsolidowanej podstawy, jak również sposób, w jaki powinna przebiegać administracja systemem CCCTB przez państwa członkowskie w oparciu o zasadę „punktu kompleksowej obsługi”.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCEN SKUTKÓW

a) Konsultacje

Po opublikowaniu badania dotyczącego podatku od osób prawnych w 2001 r. Komisja prowadziła szeroko zakrojoną debatę publiczną oraz zorganizowała szereg konsultacji.

Najważniejszym krokiem w trakcie tego procesu było utworzenie grupy roboczej ds. wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych składającej się z ekspertów z krajowych administracji podatkowych wszystkich państw członkowskich. Wspomniana grupa robocza została utworzona w listopadzie 2004 r. i zebrała się 13 razy na posiedzeniach plenarnych w okresie do kwietnia 2008 r. Ponadto utworzono sześć podgrup, których zadaniem była bardziej szczegółowa analiza konkretnych obszarów i zdanie sprawozdania z poczynionych ustaleń grupie roboczej ds. wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych. Rola ekspertów krajowych ograniczała się do zapewnienia służbom Komisji merytorycznego wsparcia i porad. Grupa robocza ds. wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych zebrała się również trzykrotnie w poszerzonym gronie (tzn. w grudniu 2005 r., 2006 r. i 2007 r.), aby umożliwić wszystkim

kluczowym ekspertom i zainteresowanym stronom reprezentującym kręgi biznesu, różne wolne zawody oraz środowisko akademickie przedstawienie swoich stanowisk.

Komisja odbyła również nieformalne dwustronne konsultacje z kilkoma stowarzyszeniami przedsiębiorców i stowarzyszeniami zawodowymi. Niektóre z tych grup interesu oficjalnie przekazały swoje opinie. Uwzględniono również wyniki badań akademickich, umożliwiając w ten sposób wiodącym naukowcom podzielenie się z Komisją swoimi spostrzeżeniami dotyczącymi różnych aspektów systemu.

Komisja zorganizowała również dwa wydarzenia w Brukseli (kwiecień 2002 r.) i w Rzymie (grudzień 2003 r. wraz z włoską prezydencją). W lutym 2008 r. w Wiedniu miała miejsce kolejna konferencja, współsponsorowana przez Komisję i uczelnię wyższą, podczas której szczegółowo omówiono kilka kwestii mających znaczenie dla wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych. W dniu 20 października 2010 r. Komisja odbyła konsultacje z ekspertami z państw członkowskich, przedstawicielami kręgów biznesu, ośrodków analitycznych i środowiska akademickiego poświęcone pewnym tematom, będącym przedmiotem zainteresowania i dalszych prac służb Komisji w okresie od ostatniego posiedzenia grupy roboczej ds. wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych w kwietniu 2008 r.

b) Ocena skutków

Sporządzono bardzo szczegółową ocenę skutków, która uwzględnia wyniki następujących badań: (i) European Tax Analyzer (ETA); (ii) badanie Price Waterhouse Cooper (PWC); (iii) bazy danych Amadeus i Orbis; (iv) badanie Deloitte oraz (v) badanie CORTAX.

Sprawozdanie sporządzono zgodnie z wytycznymi Sekretariatu Generalnego w sprawie ocen skutków i stąd zawiera ono: (i) przegląd procesu konsultacyjnego, (ii) opis istniejących problemów, (iii) określenie celów polityki oraz (iv) porównanie alternatywnych wariantów polityki umożliwiających osiągnięcie określonych celów. W szczególności przedmiotem analizy są warianty przewidujące – obowiązkowo lub opcjonalnie – wspólną podstawę opodatkowania osób prawnych (bez konsolidacji) oraz wspólną skonsolidowaną podstawę opodatkowania osób prawnych (z konsolidacją); porównano również skutki gospodarcze, społeczne i środowiskowe poszczególnych wariantów.

Porównanie wariantów polityki

W ramach oceny skutków przeanalizowano różne warianty służące poprawie pozycji konkurencyjnej unijnych przedsiębiorstw, umożliwiające im obliczanie swoich ogólnounijnych zysków w oparciu o jeden zbiór przepisów, a tym samym wybór otoczenia regulacyjnego, które najlepiej odpowiada ich potrzebom biznesowym, przy jednoczesnej eliminacji kosztów podatkowych związanych z istnieniem 27 oddzielnych krajowych systemów podatkowych. W sprawozdaniu rozpatrzono cztery główne scenariusze w zakresie polityki, które porównano ze scenariuszem zakładającym niepodejmowanie żadnych działań, czyli zachowanie *status quo* (wariant 1):

- i) Opcjonalna wspólna podstawa opodatkowania osób prawnych: przedsiębiorstwa będące rezydentami w UE (oraz zakłady położone na terenie UE) zamiast stosowania jednego z 27 krajowych systemów podatku od osób prawnych miałyby możliwość obliczania swojej podstawy opodatkowania według zbioru wspólnych przepisów w całej Unii. W stosunku do transakcji wewnątrz grupy nadal obowiązywałoby „odrębne księgowanie” (tzn. ustalanie cen indywidualnie dla każdej transakcji na warunkach rynkowych), ponieważ system nie przewidywałby konsolidacji wyników podatkowych (wariant 2).
- (ii) Obowiązkowa wspólna podstawa opodatkowania osób prawnych: wszystkie spełniające kryteria przedsiębiorstwa będące rezydentami w UE (oraz zakłady położone na terenie UE) miałyby obowiązek obliczania swojej podstawy opodatkowania według jednego zbioru wspólnych przepisów w całej Unii. Nowe przepisy zastąpiłyby 27 obecnych krajowych systemów podatku od osób prawnych. Wobec braku konsolidacji podziału zysku w ramach transakcji wewnątrz grupy nadal dokonywano by w oparciu o „odrębne księgowanie” (wariant 3).
- (iii) Opcjonalna wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych: alternatywą wobec obecnych 27 krajowych systemów podatku od osób prawnych i stosowania „odrębnego księgowania” przy podziale przychodów między przedsiębiorstwami powiązаныmi byłby zbiór wspólnych przepisów ustanawiających ogólnounijną skonsolidowaną podstawę opodatkowania. W ten sposób wyniki podatkowe każdego członka grupy (np. przedsiębiorstwa będącego rezydentem w UE lub zakładu położonego na terenie UE) podlegałyby agregacji w celu uzyskania skonsolidowanej podstawy opodatkowania i podlegałyby redystrybucji według

upřednio ustalonego mechanizmu podziału w oparciu o pewien wzór. W tym scenariuszu przedsiębiorstwa będące rezydentami w UE lub zakłady położone na terenie UE należące do przedsiębiorstw posiadających siedzibę poza Unią miałyby prawo do stosowania wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, pod warunkiem spełnienia kryteriów kwalifikujących do utworzenia grupy i dokonania przez wszystkich kwalifikujących się członków tej samej grupy wyboru stosowania wspólnych przepisów (zasada „albo wszyscy, albo nikt”) (wariant 4).

- (iv) Obowiązkowa wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych: przedsiębiorstwa będące rezydentami w UE lub zakłady położone na terenie UE należące do przedsiębiorstw posiadających siedzibę poza Unią miałyby obowiązek stosowania przepisów dotyczących wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, o ile spełniłyby kryteria kwalifikujące do utworzenia grupy.

Ocena skutków

Wyniki oceny skutków w kontekście gospodarki wskazują, że usunięcie zidentyfikowanych przeszkód w zakresie podatku od osób prawnych umożliwiłoby przedsiębiorstwom podejmowanie korzystniejszych decyzji gospodarczych, przyczyniając się tym samym do zwiększenia ogólnej efektywności gospodarki. Zarówno warianty przewidujące wprowadzenie opcjonalnej, jak i obowiązkowej wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych przyczynią się do nieznacznego wzrostu dobrobytu. Wariant przewidujący opcjonalną wspólną skonsolidowaną podstawę opodatkowania osób prawnych jest korzystniejszy z kilku powodów. Dwa główne powody, które zweryfikowano w ocenie skutków, to (i) korzystniejszy szacowany wpływ na poziom zatrudnienia oraz (ii) uniknięcie konieczności obowiązkowego przyjęcia przez każde przedsiębiorstwo w UE nowego sposobu obliczania swojej podstawy opodatkowania (bez względu na to czy prowadzi działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim, czy też nie).

Analizowane reformy potencjalnie wiązać się będą z długoterminowymi istotnymi efektami dynamizującymi. Ograniczenie niepewności doświadczanej obecnie przez przedsiębiorstwa działające w wielu państwach oraz obniżenie ponoszonych przez nie kosztów (faktycznych i postrzeganych) stanowi główny kanał urzeczywistnienia tych efektów. W ostatecznym rozrachunku zmiany te przyczynią się do wzrostu transgranicznych inwestycji w Unii Europejskiej dzięki dalszej ekspansji europejskich i zagranicznych przedsiębiorstw wielonarodowych oraz nowym inwestycjom rodzimych przedsiębiorstw w innych państwach członkowskich. W szczególności eliminacja dodatkowych kosztów przestrzegania przepisów wynikających z konieczności stosowania różnych przepisów podatkowych w całej Unii oraz utrzymywania kontaktów z więcej niż jedną administracją podatkową (zasada „punktu kompleksowej obsługi”) prawdopodobnie przyczyni się do zwiększenia zdolności przedsiębiorstw do ekspansji transgranicznej. Taka możliwość powinna przynieść szczególne korzyści małym i średnim przedsiębiorstwom, których w obecnej sytuacji najczęściej dotyczą wysokie koszty przestrzegania przepisów.

Chociaż z oceny skutków wynika, że ostateczny wpływ wprowadzenia wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych na całość dochodów podatkowych zależeć będzie od kształtu własnej polityki państw członkowskich, ważne jest, aby państwa członkowskie zwracały szczególną uwagę na wpływ wybranych rozwiązań na przychody, w szczególności zważywszy na bardzo trudną sytuację budżetową w wielu z nich.

Ogólnie nowe przepisy dotyczące wspólnej podstawy opodatkowania przyczyniłyby się do poszerzenia średniej unijnej podstawy opodatkowania w porównaniu z sytuacją obecną. W przypadku istnienia strat gospodarczych podlegających transgranicznej kompensacji konsolidacja w ramach systemu CCCTB zasadniczo przyczynia się do zmniejszenia podstawy opodatkowania.

Wpływ na przychody państw członkowskich w rzeczywistości ostatecznie zależy będzie od kształtu polityki przyjętej przez poszczególne państwa w zakresie ewentualnego dostosowania kombinacji różnych instrumentów podatkowych lub stosowanych stawek podatkowych. W tym względzie trudno jest przewidzieć dokładne skutki proponowanych rozwiązań dla każdego państwa członkowskiego. Dyrektywa zawiera jednak przepisy przewidujące przegląd skutków po upływie pięciu lat.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

a) Podstawa prawna

Prawodawstwo dotyczące podatków bezpośrednich wchodzi w zakres stosowania art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zapis ten przewiduje, że środki prawne służące zbliżeniu przepisów na podstawie tego artykułu powinny przyjąć formę prawną dyrektywy.

b) Zasada pomocniczości

Niniejszy wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości.

System wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych ma na celu eliminację przeszkód podatkowych wynikających głównie z faktu funkcjonowania w Unii 27 odmiennych systemów podatkowych, z którymi do czynienia mają przedsiębiorstwa prowadzące działalność na jednolitym rynku. Nieskoordynowane działania zaplanowane i realizowane osobno przez każde państwo członkowskie doprowadziłyby tylko do odtworzenia obecnej sytuacji, gdyż przedsiębiorstwa nadal musiałyby utrzymywać kontakty z tyłoma administracjami podatkowymi, w ilu państwach członkowskich podlegają opodatkowaniu.

Przepisy określone w niniejszym wniosku, m.in. przewidujące ulgę z tytułu transgranicznych strat czy też możliwość nieopodatkowanej restrukturyzacji grupy, byłyby nieskuteczne w przypadku stosowania przez każde państwo członkowskie swojego własnego systemu oraz prawdopodobnie prowadziłyby do powstania zakłóceń na rynku, a w szczególności do podwójnego opodatkowania lub nieopodatkowania. Odmienne krajowe przepisy regulujące podział zysków nie przyczyniłyby się także do usprawnienia – i tak już złożonego – procesu podziału zysków z działalności między przedsiębiorstwami powiązanymi.

Charakter przedmiotowych regulacji wymaga przyjęcia wspólnego podejścia.

Oczekuje się, że jednolity zbiór przepisów regulujących obliczanie, konsolidację i podział podstaw opodatkowania przedsiębiorstw powiązanych w całej Unii zminimalizuje zakłócenia na rynku wywołane dotychczasowym współistnieniem 27 krajowych systemów podatkowych. Ponadto elementy składowe systemu, w szczególności ulga z tytułu strat transgranicznych, możliwość nieopodatkowanego wewnątrzgrupowego przeniesienia aktywów oraz podziału podstawy opodatkowania w grupie w oparciu o określony wzór, mogą zostać urzeczywistnione wyłącznie w oparciu o wspólne ramy regulacyjne. W tym celu konieczne

jest stworzenie wspólnych przepisów postępowania administracyjnego, aby umożliwić funkcjonowanie administracji w oparciu o zasadę „kompleksowego punktu obsługi”.

Niniejszy wniosek ogranicza się do zwalczania przeszkód podatkowych powstałych w wyniku zróżnicowania w krajowych systemach obliczania podstawy opodatkowania przedsiębiorstw powiązanych. W trakcie prac, których kulminacją była publikacja badania na temat podatku od osób prawnych, ustalono, że najskuteczniejszym sposobem likwidacji tych przeszkód byłyby wspólne ramy regulujące obliczanie podstawy opodatkowania osób prawnych oraz transgraniczną konsolidację. W rzeczy samej kwestie te – jako że mają zasadniczo transgraniczny charakter – można rozwiązać jedynie w drodze przyjęcia przepisów na poziomie Unii Europejskiej. Niniejszy wniosek jest zatem uzasadniony w świetle zasady pomocniczości, ponieważ samodzielne działania państw członkowskich nie przyniosłyby zamierzonych rezultatów.

c) Zasada proporcjonalności

Przedmiotowy wniosek, przewidujący system opcjonalny, stanowi najwłaściwszy sposób rozwiązania zidentyfikowanych problemów. Proponowane w nim rozwiązania nie zmuszają przedsiębiorstw, które nie zamierzają prowadzić ekspansji za granicą, do ponoszenia niepotrzebnych – wobec braku faktycznych korzyści – kosztów administracyjnych związanych z wdrożeniem wspólnych przepisów.

Przewiduje się, że przedmiotowa inicjatywa przyczyni się do stworzenia bardziej korzystnych warunków do inwestowania na jednolitym rynku dzięki spodziewanej obniżce kosztów przestrzegania przepisów podatkowych. Ponadto przedsiębiorstwa najpewniej odniosą znaczne korzyści z likwidacji formalności związanych z cenami transferowymi, możliwości rozliczania zagranicznych strat w ramach tej samej grupy, jak również z nieopodatkowanej wewnątrzgrupowej reorganizacji. Pozytywny wpływ powinien być większy niż ewentualne dodatkowe koszty finansowe i administracyjne, które krajowe organy podatkowe zmuszone byłyby początkowo ponieść w celu wdrożenia systemu.

Środki określone w niniejszym wniosku są odpowiednie i konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu (tzn. są proporcjonalne). Ich celem jest mianowicie harmonizacja podstawy opodatkowania osób prawnych, stanowiąca warunek konieczny eliminacji stwierdzonych przeszkód podatkowych i poprawy aspektów powodujących zniekształcenie jednolitego rynku. W tym względzie należy również zaznaczyć, że przedmiotowy wniosek nie przewiduje harmonizacji stawek podatkowych (ani określenia minimalnej stawki podatkowej). Określenie stawek podatkowych uznaje się w istocie za kwestię wchodzącą w zakres suwerenności podatkowej państw członkowskich, a zatem pozostawia się do rozstrzygnięcia w ramach prawodawstwa krajowego.

4. WPLYW NA BUDŻET

Niniejszy wniosek dotyczący dyrektywy nie ma wpływu finansowego na budżet Unii Europejskiej.

Wniosek

DYREKTYWA RADY**w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 115,

uwzględniając wniosek Komisji,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁵,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁶,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przedsiębiorstwa zamierzające prowadzić działalność w innych państwach Unii Europejskiej napotykać poważne przeszkody oraz zniekształcenia rynku wynikające z faktu istnienia 27 zróżnicowanych systemów podatku od osób prawnych. Te przeszkody i zniekształcenia utrudniają właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, przyczyniając się do powstawania warunków zniechęcających do inwestowania w Unii. Stoją one również w sprzeczności z priorytetami określonymi w komunikacie przyjętym przez Komisję w dniu 3 marca 2010 r. zatytułowanym „Europa 2020” - Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu⁷. Stoją one także w sprzeczności z wymogami wysoce konkurencyjnej społecznej gospodarki rynkowej.
- (2) Przeszkody podatkowe utrudniające prowadzenie transgranicznej działalności gospodarczej są szczególnie uciążliwe dla małych i średnich przedsiębiorstw, które zazwyczaj nie posiadają wystarczających zasobów, aby poradzić sobie z niewydolnością rynku.
- (3) Sieć umów o unikaniu podwójnego opodatkowania między państwami członkowskimi nie zapewnia właściwego rozwiązania. Istniejące przepisy Unii regulujące kwestie podatku od osób prawnych zapewniają rozwiązanie tylko niewielkiej liczby konkretnych problemów.

⁵ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁶ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁷ COM(2010) 2020.

- (4) System umożliwiający przedsiębiorstwom traktowanie Unii jako jednolitego rynku w kontekście podatku od osób prawnych ułatwiłby prowadzenie transgranicznej działalności przedsiębiorstwom będącym rezydentami w Unii oraz przyczyniłby się do realizacji celu, jakim jest uczynienie Unii bardziej konkurencyjnym miejscem do inwestowania na arenie międzynarodowej. Najlepszym sposobem stworzenia takiego systemu byłoby zapewnienie grupom przedsiębiorstw podlegającym opodatkowaniu w więcej niż jednym państwie członkowskim możliwości rozliczania swoich zobowiązań podatkowych w Unii według jednego zbioru przepisów regulujących sposób obliczania podstawy opodatkowania oraz utrzymywania kontaktów z jedną administracją podatkową („punkt kompleksowej obsługi”). Możliwość stosowania tych przepisów należy również zapewnić podmiotom podlegającym opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w Unii, które nie wchodzą w skład grupy.
- (5) Zważywszy że zróżnicowane stawki podatkowe nie przyczyniają się do powstawania takich samych przeszkód, przedmiotowy system (wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych) nie musi wpływać na swobodę państw członkowskich w zakresie ustalania swoich krajowych stawek podatku od osób prawnych.
- (6) Istotnym elementem tego systemu jest konsolidacja, ponieważ wyłącznie w ten sposób można wyeliminować główne przeszkody podatkowe, z którymi borykają się przedsiębiorstwa w Unii. Konsolidacja pozwala wyeliminować formalności związane z cenami transferowymi oraz podwójne opodatkowanie podmiotów należących do grupy. Straty ponoszone przez podatników podlegałyby przy tym automatycznej kompensacji z zyskami wypracowanymi przez innych członków tej samej grupy.
- (7) W przypadku konsolidacji konieczne jest istnienie przepisów regulujących podział wyniku finansowego między państwami członkowskimi, w których członkowie grupy mają swoją siedzibę.
- (8) Ponieważ głównym celem wspomnianego systemu jest zaspokojenie potrzeb przedsiębiorstw działających w więcej niż jednym państwie, powinien on mieć charakter systemu opcjonalnego, uzupełniającego istniejące krajowe systemy podatku od osób prawnych.
- (9) System ten (wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych) powinien obejmować zbiór wspólnych przepisów dotyczących obliczania podstawy opodatkowania przedsiębiorstw, nie naruszając przepisów określonych w dyrektywach Rady 78/660/EWG⁸ i 83/349/EWG⁹ oraz rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady 1606/2002/WE¹⁰.
- (10) Opodatkowaniu powinny podlegać wszystkie przychody, o ile nie zostaną wyraźnie zwolnione.
- (11) Zwolnieniu z opodatkowania powinny podlegać dochody z dywidend, przychody ze zbycia posiadanych udziałów (akcji) w przedsiębiorstwie spoza grupy oraz zyski zagranicznych zakładów. Przyznając ulgi z tytułu podwójnego opodatkowania, większość państw członkowskich zwalnia z opodatkowania dywidendy oraz

⁸ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.

⁹ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.

¹⁰ Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1.

przychody ze zbycia udziałów (akcji), unikając w ten sposób konieczności obliczania przysługującej podatnikowi kwoty odliczenia z tytułu podatku zapłaconego za granicą, w szczególności w przypadku gdy obliczając przysługujące odliczenia, należy uwzględnić kwotę podatku od osób prawnych zapłaconą przez przedsiębiorstwo wypłacające dywidendę. Zwolnienie dochodów uzyskanych za granicą tak samo spełnia wymóg uproszczenia systemu.

- (12) Dochody z tytułu odsetek i opłat licencyjnych powinny podlegać opodatkowaniu z możliwością odliczenia zapłaconego podatku u źródła od takich należności. Inaczej niż w przypadku dywidendy nie ma trudności z obliczeniem wysokości takiego odliczenia.
- (13) Przychody podlegające opodatkowaniu powinny ulegać pomniejszeniu o koszty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz o pewne inne pozycje. Podlegające odliczeniu koszty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej powinny standardowo obejmować wszystkie koszty związane ze sprzedażą oraz koszty związane z osiągnięciem, zachowaniem i zabezpieczeniem dochodu. Możliwością odliczenia należy objąć koszty działalności badawczo-rozwojowej oraz koszty poniesione w celu pozyskania kapitału własnego lub obcego na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej. Należy również stworzyć wykaz wydatków niepodlegających odliczeniu.
- (14) Aktywa trwałe powinny podlegać amortyzacji do celów podatkowych z zastrzeżeniem pewnych wyjątków. Rzeczowe aktywa trwałe oraz wartości niematerialne i prawne o długim okresie użytkowania należy amortyzować osobno, natomiast pozostałe aktywa trwałe oraz wartości niematerialne i prawne należy grupować w pakiety. Amortyzacja aktywów w pakiecie upraszcza formalności zarówno dla organów podatkowych, jak i podatników, pozwalając uniknąć konieczności tworzenia i prowadzenia wykazu wszystkich rodzajów składników aktywów trwałych i ich okresów użytkowania.
- (15) Należy zezwolić podatnikom na nieograniczone w czasie przenoszenie strat na kolejne okresy, nie należy natomiast zezwalać na przenoszenie strat na uprzednie okresy. Ponieważ możliwość przenoszenia strat na kolejne okresy ma na celu zapewnić zapłatę przez podatnika podatku od swoich rzeczywistych dochodów, nie ma powodu, aby określać maksymalny okres przenoszenia strat. Przenoszenie strat na uprzednie okresy stanowi w praktyce państw członkowskich względnie rzadkie zjawisko i prowadzi do powstawania nadmiernej złożoności.
- (16) Ustalenia prawa do konsolidacji (przynależności do grupy) należy dokonywać na podstawie dwustopniowego testu w oparciu o kryterium (i) kontroli (ponad 50 % praw głosu) oraz (ii) prawa własności (ponad 75 % kapitału) lub praw do zysków (ponad 75 % praw uprawniających do udziału w zysku). Taki test gwarantuje istnienie wysokiego stopnia integracji gospodarczej między członkami grupy, co potwierdza stosunek kontroli oraz wysoki poziom zaangażowania. Wspomniane dwa kryteria muszą być spełnione przez cały rok podatkowy; w innym razie przedsiębiorstwo powinno niezwłocznie opuścić daną grupę. Powinien również istnieć wymóg przynależności do grupy przez minimum dziewięć miesięcy.
- (17) Należy ustanowić przepisy dotyczące reorganizacji przedsiębiorstwa w celu wyważonej ochrony praw państw członkowskich do nakładania podatków. W przypadku przystąpienia przedsiębiorstwa do grupy straty handlowe sprzed

konsolidacji powinny podlegać przeniesieniu na kolejny okres celem kompensacji z przydzielonym udziałem podatnika. W przypadku wystąpienia przedsiębiorstwa z grupy nie należy mu przypisywać żadnych strat poniesionych w okresie objętym konsolidacją. Możliwe jest dokonanie korekty w odniesieniu do zysków kapitałowych, w przypadku gdy dochodzi do zbycia pewnych aktywów w krótkim czasie od przystąpienia do grupy lub wystąpienia z niej. Wartość wytworzonych we własnym zakresie wartości niematerialnych i prawnych należy wycenić w oparciu o stosowny wskaźnik zastępczy, tzn. koszty badań i rozwoju, marketingu oraz reklamy poniesione w określonym okresie.

- (18) W przypadku poboru podatków u źródła od odsetek i opłat licencyjnych zapłaconych przez podatników wpływy z tych podatków powinny podlegać podziałowi zgodnie ze wzorem obowiązującym w danym roku podatkowym. W przypadku poboru podatków u źródła od dywidend wypłaconych przez podatników wpływy z tych podatków nie powinny podlegać podziałowi, ponieważ – inaczej niż w przypadku odsetek i opłat licencyjnych – wypłata dywidendy nie skutkowałą koniecznością dokonania uprzedniego odliczenia przez wszystkie przedsiębiorstwa należące do grupy.
- (19) Transakcje między podatnikiem a przedsiębiorstwem powiązaniem niebędącym członkiem tej samej grupy powinny podlegać korekcie cen zgodnie z zasadą ceny rynkowej stanowiącej powszechnie stosowane kryterium.
- (20) System powinien przewidywać ogólny przepis w zakresie zwalczania nadużyć uzupełniony środkami ustanowionymi w celu ograniczenia konkretnych rodzajów praktyk posiadających znamiona nadużyć. Środki te powinny przewidywać ograniczenia możliwości odliczenia odsetek zapłaconych przedsiębiorstwom powiązaniem będącym rezydentami do celów podatkowych w pozaunijnym państwie o niskich stawkach podatkowych, które nie prowadzi wymiany informacji z państwem członkowskim płatnika na podstawie umowy w rodzaju tej, o której mowa w dyrektywie Rady 2011/16/UE¹¹ dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych organów państw członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych¹², oraz przepisów dotyczących kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych.
- (21) Wzór na podział skonsolidowanej podstawy opodatkowania powinien uwzględniać trzy równoważne wskaźniki (wielkość zatrudnienia, aktywa i obrót). Wskaźnik zatrudnienia należy obliczać w oparciu o koszt wynagrodzeń i liczbę pracowników (każda z pozycji odpowiada za połowę wartości wskaźnika). Wskaźnik aktywów powinien uwzględniać wszystkie rzeczowe aktywa trwałe. We wzorze nie należy uwzględniać wartości niematerialnych i prawnych oraz aktywów finansowych z powodu ich mobilnego charakteru oraz ryzyka obejścia regulacji systemu. Użycie tych wskaźników w należytych stopniu uwzględnia interesy państwa członkowskiego pochodzenia. W końcu, aby zapewnić należyty udział państwa członkowskiego przeznaczenia, jako trzeci wskaźnik należy uwzględnić wielkość obrotu. Wskaźniki te i przypisane im wagi powinny zapewnić opodatkowanie zysków tam, gdzie zostały osiągnięte. Jako wyjątek od ogólnej zasady, w przypadku gdy wynik podziału nie odzwierciedla rzetelnie zakresu działalności gospodarczej, w klauzuli ochronnej przewidziano metodę alternatywną.

¹¹ Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1.

¹² Dz.U. L 336 z 27.12.1977, s.15.

- (22) Do przetwarzania danych osobowych prowadzonego w ramach niniejszej dyrektywy stosuje się przepisy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych¹³.
- (23) Grupy przedsiębiorstw powinny mieć możliwość utrzymywania kontaktów z jedną administracją podatkową („główny organ podatkowy”), którym powinien być organ państwa członkowskiego, w którym jednostka dominująca grupy („główny podatnik”) jest rezydentem do celów podatkowych. W niniejszej dyrektywie należy również określić przepisy proceduralne dotyczące administrowania systemem. Dyrektywa powinna również przewidywać mechanizm wydawania – w formie decyzji – interpretacji podatkowych w sprawie zdarzeń przyszłych. Kontrole powinien wszczynać i koordynować główny organ podatkowy, przy czym jednak o wszczęcie kontroli mogą wystąpić organy każdego państwa członkowskiego, w którym członek grupy podlega opodatkowaniu. Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem lub posiada siedzibę, mogą zakwestionować decyzję głównego organu podatkowego dotyczącą zawiadomienia o stosowaniu systemu lub zmieniony wymiar podatku przed sądami państwa członkowskiego głównego organu podatkowego. Spory między podatnikami a organami podatkowymi powinien rozstrzygać organ administracyjny właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji zgodnie z prawem państwa członkowskiego głównego organu podatkowego.
- (24) Komisja powinna posiadać uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do dostosowania załączników, tak aby uwzględnić zmiany w przepisach państw członkowskich dotyczących formy prawnej przedsiębiorstw oraz podatków od osób prawnych oraz zaktualizować wykaz podatków niepodlegających odliczeniu, jak również w odniesieniu do przyjęcia przepisów dotyczących określenia prawnej i faktycznej własności w przypadku aktywów będących przedmiotem leasingu oraz obliczania składnika kapitałowego i odsetkowego rat leasingowych oraz podstawy amortyzacji składnika aktywów będącego przedmiotem leasingu. Konieczne jest przekazanie Komisji uprawnień na czas nieokreślony w celu umożliwienia dostosowania, w razie konieczności, wspomnianych przepisów.
- (25) Komisji należy powierzyć uprawnienia w celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszej dyrektywy w zakresie corocznego przyjmowania wykazu form prawnych przedsiębiorstw z państw trzecich, które spełniają wymogi określone w niniejszej dyrektywie, określenia przepisów dotyczących obliczania wskaźnika zatrudnienia, wskaźnika aktywów i wskaźnika obrotu, przypisywania wielkości zatrudnienia i kosztów wynagrodzeń, aktywów i obrotu do poszczególnych wskaźników, jak również wyceny aktywów na potrzeby wskaźnika aktywów oraz przyjęcia standardowego wzoru zawiadomienia o stosowaniu systemu oraz przepisów dotyczących składania dokumentów drogą elektroniczną, wzoru deklaracji podatkowej, wzoru skonsolidowanej deklaracji podatkowej oraz wymaganych dokumentów potwierdzających. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 lutego

¹³ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję¹⁴.

- (26) Celem niniejszej dyrektywy nie można w wystarczającym stopniu osiągnąć w drodze samodzielnych działań podejmowanych przez państwa członkowskie z powodu braku koordynacji między krajowymi systemami podatkowymi. Zważywszy że niewydolność rynku wewnętrznego stanowi przede wszystkim źródło problemów o charakterze transgranicznym, środki naprawcze należy przyjąć na poziomie Unii Europejskiej. Podejście takie jest więc zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (27) Komisja powinna dokonać przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy po upływie pięciu lat, a państwa członkowskie powinny wspierać Komisję, przekazując jej w ramach tego przedsięwzięcia stosowne informacje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES STOSOWANIA

Artykuł 1

Zakres stosowania

Niniejszą dyrektywą ustanawia się system wspólnej podstawy opodatkowania niektórych przedsiębiorstw i grup przedsiębiorstw oraz przepisy dotyczące obliczania i stosowania tej podstawy.

Artykuł 2

Kwalifikujące się przedsiębiorstwa

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do przedsiębiorstw utworzonych na podstawie prawa państwa członkowskiego, spełniających łącznie oba poniższe kryteria:
 - a) przedsiębiorstwo przyjmuje jedną z form prawnych wyszczególnionych w załączniku I;
 - b) przedsiębiorstwo podlega opodatkowaniu jednym z podatków od osób prawnych wyszczególnionych w załączniku II lub podobnym podatkiem wprowadzonym w późniejszym czasie.
2. Niniejszą dyrektywę stosuje się do przedsiębiorstw utworzonych na podstawie prawa państwa trzeciego, spełniających łącznie oba poniższe kryteria:

¹⁴ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- a) przedsiębiorstwo posiada formę prawną podobną do jednej z form wyszczególnionych w załączniku I;
 - b) przedsiębiorstwo podlega opodatkowaniu jednym z podatków od osób prawnych wyszczególnionych w załączniku II.
3. Komisja może przyjąć akty delegowane zgodnie z art. 127, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 128, 129 i 130, w celu zmiany załącznika I i II, tak aby uwzględnić zmiany w przepisach państw członkowskich dotyczących form prawnych przedsiębiorstw i podatków od osób prawnych.

Artykuł 3

Kwalifikujące się formy przedsiębiorstw z państw trzecich

- 1. Komisja przyjmuje rokrocznie wykaz form przedsiębiorstw z państw trzecich, które uznaje się za spełniające wymogi określone w art. 2 ust. 2 lit. a). Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 131 ust. 2.
- 2. Fakt nieuwzględnienia formy przedsiębiorstwa w wykazie form przedsiębiorstw z państw trzecich, o którym mowa w ust. 1, nie wyklucza stosowania niniejszej dyrektywy do tej formy.

ROZDZIAŁ II

PODSTAWOWE POJĘCIA

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- (1) „podatnik” oznacza przedsiębiorstwo, które wybrało stosowanie systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie;
- (2) „samodzielny podatnik” oznacza podatnika, który nie spełnia warunków przewidzianych dla celów konsolidacji;
- (3) „podmiot niebędący podatnikiem” oznacza przedsiębiorstwo, które nie kwalifikuje się do objęcia systemem przewidzianym w niniejszej dyrektywie lub które nie wybrało jego stosowania;
- (4) „podatnik będący rezydentem” oznacza podatnika, który jest rezydentem dla celów podatkowych w państwie członkowskim zgodnie z art. 6 ust. 3 i 4;
- (5) „podatnik niebędący rezydentem” oznacza podatnika, który nie jest rezydentem dla celów podatkowych w państwie członkowskim zgodnie z art. 6 ust. 3 i 4;
- (6) „główny podatnik” oznacza:

- a) podatnika będącego rezydentem, jeżeli tworzy grupę ze swoimi kwalifikującymi się jednostkami zależnymi, swoimi zakładami położonymi w innych państwach członkowskich lub z jednym lub wieloma zakładami kwalifikującej się jednostki zależnej będącej rezydentem w państwie trzecim; lub
 - b) podatnika będącego rezydentem wyznaczonego przez grupę składającą się wyłącznie z dwóch lub większej liczby podatników będących rezydentami, którzy są kwalifikującymi się jednostkami bezpośrednio zależnymi od tej samej jednostki dominującej będącej rezydentem w państwie trzecim; lub
 - c) podatnika będącego rezydentem, który jest kwalifikującą się jednostką zależną jednostki dominującej będącej rezydentem w państwie trzecim, w przypadku gdy podatek będący rezydentem tworzy grupę wyłącznie z jednym lub wieloma zakładami swojej jednostki dominującej; lub
 - d) zakład wyznaczony przez podatnika niebędącego rezydentem tworzącego grupę, w której skład wchodzi wyłącznie jego zakłady położone na terenie dwóch lub większej liczby państw członkowskich.
- (7) „członek grupy” oznacza każdego podatnika należącego do tej samej grupy określonej zgodnie z art. 54 i 55 W przypadku gdy podatek utrzymuje jeden zakład lub większą ich liczbę w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym znajduje się siedziba jego głównego zarządu i ośrodek kontroli, za członka grupy uważa się każdy zakład;
- (8) „przychody” oznaczają przychody ze sprzedaży oraz z wszelkich innych transakcji, bez podatku od wartości dodanej oraz innych podatków i należności pobranych w imieniu organów rządowych, w formie pieniężnej lub niepieniężnej, w tym dochody ze zbycia aktywów i praw, odsetki, dywidendy oraz inne wypłaty zysku, przychody z likwidacji, należności licencyjne, dotacje i subwencje, otrzymane darowizny, odszkodowania i dobrowolne płatności. Przychody obejmują również niepieniężne darowizny dokonane przez podatnika. Przychody nie obejmują kapitału pozyskanego przez podatnika ani zadłużenia spłaconego podatnikowi;
- (9) „zysk” oznacza nadwyżkę przychodów nad podlegającymi odliczeniu kosztami i innymi podlegającymi odliczeniu pozycjami w roku podatkowym;
- (10) „strata” oznacza nadwyżkę podlegających odliczeniu kosztów i innych podlegających odliczeniu pozycji nad przychodami w roku podatkowym;
- (11) „skonsolidowana podstawa opodatkowania” oznacza wynik sumowania podstaw opodatkowania wszystkich członków grupy obliczonych zgodnie z art. 10;
- (12) „przydzielony udział” oznacza część skonsolidowanej podstawy opodatkowania grupy przypisaną członkowi grupy w wyniku zastosowania wzoru określonego w art. 86–102;
- (13) „wartość dla celów podatkowych” składnika aktywów trwałych lub pakietu aktywów oznacza podstawę amortyzacji pomniejszoną o całkowitą kwotę dotychczas dokonanych odpisów amortyzacyjnych;

- (14) „aktywa trwałe” oznaczają wszystkie rzeczowe aktywa nabyte lub wytworzone przez podatnika oraz wszystkie nabyte wartości niematerialne i prawne, jeżeli mogą być indywidualnie wycenione i wykorzystywane są w ramach działalności przez okres przekraczający 12 miesięcy w celu osiągnięcia, zachowania lub zabezpieczenia dochodu, z wyjątkiem składników aktywów, których koszt nabycia, wytworzenia lub ulepszenia wynosi mniej niż 1 000 euro. Aktywa trwałe obejmują również aktywa finansowe;
- (15) „aktywa finansowe” oznaczają udziały (akcje) w przedsiębiorstwach powiązanych, pożyczki udzielone przedsiębiorstwom powiązanim, udziały kapitałowe, pożyczki udzielone przedsiębiorstwom, z którymi dane przedsiębiorstwo jest powiązane na mocy posiadanego udziału kapitałowego, inwestycje zaliczone do środków trwałych, inne pożyczki oraz udziały (akcje) własne, w zakresie, w jakim krajowe prawo dopuszcza wykazywanie ich w bilansie;
- (16) „długoterminowe rzeczowe aktywa trwałe” oznaczają rzeczowe aktywa trwałe o okresie użytkowania wynoszącym 15 lat lub więcej. Budynki, statki powietrzne i statki są uznawane za długoterminowe rzeczowe aktywa trwałe;
- (17) „aktywa używane” oznaczają aktywa trwałe, których okres użytkowania częściowo upłynął w momencie nabycia i które zdane są do dalszego użytkowania w ich obecnym stanie lub po dokonaniu naprawy;
- (18) „koszty ulepszenia” oznaczają wszelkie dodatkowe wydatki na aktywa trwałe, które istotnie zwiększają wydajność składnika aktywów lub istotnie poprawiają jego funkcjonowanie lub stanowią ponad 10 % początkowej podstawy amortyzacji danego składnika aktywów;
- (19) „zapasy i produkcja w toku” oznacza aktywa przeznaczone do sprzedaży, aktywa w procesie produkcji przeznaczonej do sprzedaży lub aktywa w postaci materiałów lub zapasów przeznaczonych do zużycia w procesie produkcji lub przy świadczeniu usług;
- (20) „właściciel faktyczny” oznacza osobę, która czerpie zasadniczo wszystkie korzyści i ponosi zasadniczo całe ryzyko związane ze składnikiem aktywów trwałych, bez względu na fakt, czy osoba ta jest właścicielem prawnym. Podatnika, który ma prawo posiadania, użytkowania i zbycia składnika aktywów trwałych i ponosi ryzyko jego utraty lub zniszczenia, uważa się w każdym przypadku za właściciela faktycznego;
- (21) „właściwy organ” oznacza organ wyznaczony przez każde państwo członkowskie do prowadzenia wszelkich spraw związanych z wdrożeniem niniejszej dyrektywy;
- (22) „główny organ podatkowy” oznacza właściwy organ państwa członkowskiego, w którym główny podatnik jest rezydentem, lub jeżeli głównym podatnikiem jest zakład podatnika niebędącego rezydentem – właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ten zakład jest położony;
- (23) „kontrola” oznacza dochodzenia, badania lub kontrole jakiegokolwiek rodzaju prowadzone przez właściwy organ w celu weryfikacji przestrzegania przez podatnika przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5
Zakład

1. Uznaje się, że podatnik posiada „zakład” w państwie innym niż państwo, w którym znajduje się siedziba jego głównego zarządu i główny ośrodek kontroli, gdy posiada w tym innym państwie stałą placówkę, przez którą całkowicie lub częściowo prowadzona jest działalność gospodarcza, w tym w szczególności:
 - a) siedzibę zarządu;
 - b) filię;
 - c) biuro;
 - d) zakład fabryczny;
 - e) warsztat;
 - f) kopalnię, źródło ropy naftowej lub gazu, kamieniołom albo każde inne miejsce wydobywania zasobów naturalnych.
2. Plac budowy, prace budowlane lub instalacyjne stanowią zakład tylko wtedy, jeżeli trwają dłużej niż dwanaście miesięcy
3. Niezależnie od przepisów ust. 1 i 2 zakładu nie stanowi:
 - a) użytkowanie placówek, które służą wyłącznie do składowania, wystawiania lub wydawania dóbr lub towarów należących do podatnika;
 - b) utrzymywanie składów dóbr lub towarów należących do podatnika wyłącznie w celu składowania, wystawiania lub wydawania;
 - c) utrzymywanie składów dóbr lub towarów należących do podatnika wyłącznie w celu przerobu przez inną osobę;
 - d) utrzymywanie stałego miejsca prowadzenia działalności wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów albo gromadzenia informacji na rzecz podatnika;
 - e) utrzymywanie stałego miejsca prowadzenia działalności wyłącznie w celu prowadzenia na rzecz podatnika jakiejkolwiek innej działalności o charakterze przygotowawczym lub pomocniczym;
 - f) utrzymywanie stałego miejsca prowadzenia działalności wyłącznie na potrzeby działalności stanowiącej dowolną kombinację rodzajów działalności wymienionych w pkt. a)–e), pod warunkiem że ogólna działalność prowadzona w stałym miejscu prowadzenia działalności będąca wynikiem tej kombinacji ma charakter przygotowawczy lub pomocniczy.
4. Jeżeli osoba – z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela, do którego stosuje się ust. 5 – działa w imieniu podatnika oraz posiada i zwyczajowo wykonuje pełnomocnictwo do zawierania umów w danym państwie w imieniu podatnika, to uważa się, że podatnik, niezależnie od przepisów ust. 1, posiada w tym państwie zakład prowadzący tego typu działalność, którą osoba ta podejmuje na rzecz

podatnika, chyba że czynności wykonywane przez tę osobę ograniczają się do rodzajów działalności wymienionych w ust. 3, które gdyby były wykonywane za pośrednictwem stałego miejsca prowadzenia działalności, nie powodowałyby uznania tego miejsca za zakład na podstawie przepisów tego ustępu.

5. Nie uważa się, że podatnik posiada zakład w danym państwie tylko z tego powodu, że podejmuje on w tym państwie czynności za pośrednictwem maklera, generalnego komisanta albo jakiegokolwiek innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem że te osoby działają w ramach swojej zwykłej działalności.
6. Fakt, że podatnik będący rezydentem w danym państwie kontroluje lub jest kontrolowany przez podatnika będącego rezydentem w innym państwie lub prowadzącego działalność w tym innym państwie (przez zakład albo w inny sposób), sam w sobie nie stanowi powodu, aby któregokolwiek z tych podatników uznać za zakład drugiego podatnika.

ROZDZIAŁ III

WYBÓR STOSOWANIA SYSTEMU PRZEWIDZIANEGO W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE

Artykuł 6

Wybór stosowania systemu

1. Przedsiębiorstwo, do którego stosuje się niniejszą dyrektywę, będące rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim może wybrać stosowanie systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie na warunkach w niej określonych.
2. Przedsiębiorstwo, do którego stosuje się niniejszą dyrektywę, niebędące rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim może wybrać stosowanie systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie na warunkach w niej określonych w stosunku do zakładu prowadzonego przez nie w państwie członkowskim.
3. Do celów ust. 1 i 2 uznaje się, że przedsiębiorstwo, które posiada siedzibę, miejsce uzyskania zdolności prawnej lub miejsce faktycznego zarządu w państwie członkowskim i które nie jest, na podstawie warunków umowy zawartej przez to państwo członkowskie z państwem trzecim, uznawane za rezydenta podatkowego w tym państwie trzecim, jest rezydentem do celów podatkowych w tym państwie członkowskim.
4. Jeżeli, na podstawie ust. 3, przedsiębiorstwo jest rezydentem w więcej niż jednym państwie członkowskim, uznaje się, że przedsiębiorstwo to jest rezydentem w państwie członkowskim, w którym posiada miejsce faktycznego zarządu.
5. Jeżeli miejsce faktycznego zarządu członka grupy żeglugowej lub członka grupy prowadzącego działalność w zakresie transportu wodnego śródlądowego znajduje się na pokładzie statku lub łodzi, uznaje się, że miejsce to znajduje się w państwie członkowskim portu macierzystego statku lub łodzi, a w przypadku braku takiego

portu macierzystego – w państwie członkowskim zamieszkania lub siedziby agenta statku lub łodzi.

6. Przedsiębiorstwo będące rezydentem w państwie członkowskim, które wybrało stosowanie systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, podlega opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w ramach tego systemu w odniesieniu do wszystkich dochodów osiąganych z dowolnego źródła znajdującego się w państwie członkowskim, w którym jest rezydentem, lub poza nim.
7. Przedsiębiorstwo będące rezydentem w państwie trzecim, które wybrało stosowanie systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, podlega opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w ramach tego systemu w odniesieniu do wszystkich dochodów osiąganych z działalności prowadzonej za pośrednictwem zakładu w państwie członkowskim.

Artykuł 7 *Prawo właściwe*

Jeżeli przedsiębiorstwo kwalifikuje się do objęcia systemem przewidzianym w niniejszej dyrektywie i wybierze jego stosowanie, to, o ile nie wskazano inaczej, przestaje ono podlegać pod krajowy system podatku od osób prawnych w zakresie wszystkich spraw uregulowanych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 8 *Nadrzędność dyrektywy nad umowami między państwami członkowskimi*

Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się niezależnie od przepisów dowolnej umowy zawartej między państwami członkowskimi, które stanowią inaczej.

ROZDZIAŁ IV

OBLICZENIE PODSTAWY OPODATKOWANIA

Artykuł 9 *Zasady ogólne*

1. Przy obliczaniu podstawy opodatkowania uwzględnia się wyłącznie zrealizowane zyski i straty.
2. Transakcje i zdarzenia podatkowe wycenia się indywidualnie.
3. Obliczenia podstawy opodatkowania dokonuje się w sposób jednolity, chyba że wyjątkowe okoliczności uzasadniają zmianę sposobu obliczania.
4. O ile nie przewidziano inaczej podstawę opodatkowania ustala się dla każdego roku podatkowego. O ile nie przewidziano inaczej rok podatkowy stanowi dowolny okres dwunastu miesięcy.

Artykuł 10
Elementy podstawy opodatkowania

Podstawę opodatkowania oblicza się pomniejszając przychody o przychody zwolnione z opodatkowania, koszty podlegające odliczeniu oraz inne pozycje podlegające odliczeniu.

Artykuł 11
Przychody zwolnione z opodatkowania

Zwalnia się od podatku od osób prawnych:

- a) dotacje bezpośrednio związane z nabyciem, wytworzeniem lub ulepszeniem aktywów trwałych podlegających amortyzacji zgodnie z art. 32–42;
- b) przychody ze zbycia pakietu aktywów, o którym mowa w art. 39 ust. 2, w tym wartość rynkową darowizn niepieniężnych;
- c) otrzymane zyski podzielone;
- d) przychody ze zbycia udziałów (akcji);
- e) dochody zakładu w państwie trzecim.

Artykuł 12
Koszty podlegające odliczeniu

Koszty podlegające odliczeniu obejmują wszystkie koszty własne sprzedaży oraz wydatki, pomniejszone o podlegający odliczeniu podatek od wartości dodanej, poniesione przez podatnika w celu osiągnięcia lub zabezpieczenia dochodu, w tym koszty badań i rozwoju oraz koszty poniesione przy pozyskiwaniu kapitału własnego lub obcego na potrzeby prowadzonej działalności.

Koszty podlegające odliczeniu obejmują również darowizny na rzecz organizacji charytatywnych określonych w art. 16, ustanowionych w państwie członkowskim lub w państwie trzecim stosującym umowę o wymianie informacji na wniosek porównywalną do przepisów dyrektywy 2011/16/UE. Maksymalna wysokość podlegających odliczeniu kosztów z tytułu darowizn lub datków pieniężnych na rzecz organizacji charytatywnych wynosi 0,5 % przychodów w roku podatkowym.

Artykuł 13
Inne pozycje podlegające odliczeniu

Dopuszcza się proporcjonalne odliczenie odpisów z tytułu amortyzacji aktywów trwałych zgodnie z art. 32–42.

Artykuł 14
Koszty niepodlegające odliczeniu

1. Za niepodlegające odliczeniu uznaje się następujące koszty:

- a) zyski podzielone oraz spłaty kapitału własnego lub obcego;
 - b) 50 % kosztów reprezentacji;
 - c) przeniesienie zysków zatrzymanych na pozostałe kapitały stanowiące część kapitału własnego przedsiębiorstwa;
 - d) podatek od osób prawnych;
 - e) łapówki;
 - f) grzywny i kary płatne na rzecz organu publicznego z tytułu naruszenia jakichkolwiek przepisów;
 - g) koszty poniesione przez przedsiębiorstwo w celu osiągnięcia dochodu zwolnionego z opodatkowania na podstawie art. 11; wysokość takich kosztów ustala się ryczałtowo na poziomie 5 % takiego dochodu, chyba że podatnik jest w stanie wykazać, że poniósł niższe koszty;
 - h) darowizny i datki pieniężne inne niż na rzecz organizacji charytatywnych określonych w art. 16;
 - i) koszty, z wyjątkiem kosztów, o których mowa w art. 13 i 20, związane z nabyciem, wytworzeniem lub ulepszeniem aktywów trwałych, z wyjątkiem kosztów dotyczących badań i rozwoju;
 - j) podatki wymienione w załączniku III, z wyjątkiem akcyzy nałożonej na produkty energetyczne, alkohol i napoje alkoholowe oraz wyroby tytoniowe.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1 lit. j) państwo członkowskie może przewidzieć możliwość odliczenia jednego lub większej liczby podatków wymienionych w załączniku III. W przypadku grupy każdego takiego odliczenia dokonuje się od przydzielonego udziału członków grupy będących rezydentami w tym państwie członkowskim lub w nim położonych.
3. Komisja może przyjąć akty delegowane zgodnie z art. 127 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 128, 129 i 130 w celu dokonania niezbędnych zmian załącznika III, tak aby uwzględnić wszystkie podobne podatki, z których wpływy stanowią ponad 20 % całkowitej kwoty podatku od osób prawnych w państwie członkowskim, w którym są pobierane.

Zmiany załącznika III obowiązują podatników po raz pierwszy w ich roku podatkowym rozpoczynającym się po wprowadzeniu zmiany.

Artykuł 15

Koszty poniesione na rzecz udziałowców (akcjonariuszy)

Nie uznaje się za koszty podlegające odliczeniu świadczeń udzielonych na rzecz udziałowca (akcjonariusza) będącego osobą fizyczną, jego współmałżonka, wstępnego lub zstępnego w linii prostej lub na rzecz przedsiębiorstw powiązanych, posiadających bezpośredni lub pośredni udział w sprawowaniu kontroli lub zarządu czy też w kapitale podatnika, o czym

mowa w art. 78, jeżeli świadczenia te nie zostałyby udzielone na rzecz niezależnej osoby trzeciej.

Artykuł 16
Organizacje charytatywne

Organizacja kwalifikuje się jako organizacja charytatywna w przypadku spełnienia następujących kryteriów:

- a) posiada osobowość prawną i jest uznaną organizacją charytatywną w świetle prawa państwa, w którym ma siedzibę;
- b) jej jedynym lub głównym celem i przedmiotem działalności jest pożytek publiczny; uznaje się, że cel służący pożytkowi publicznemu spełnia działalność edukacyjną, społeczną, medyczną, kulturalną, naukową, filantropijną, religijną, ekologiczną lub sportową, pod warunkiem, że prowadzona jest w interesie ogółu;
- c) jej aktywa są trwale przeznaczone na potrzeby realizacji jej celu;
- d) podlega wymogom dotyczącym ujawniania informacji na temat swoich ksiąg rachunkowych i działalności;
- e) nie jest partią polityczną w myśl definicji określonej przez państwo członkowskie, w którym ma siedzibę.

ROZDZIAŁ V

MOMENT UJĘCIA PRZYCHODÓW I KOSZTÓW ORAZ USTALENIE ICH WYSOKOŚCI

Artykuł 17
Zasady ogólne

O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, przychody, koszty oraz wszystkie inne pozycje podlegające odliczeniu ujmuje się w roku podatkowym, w którym je osiągnięto lub poniesiono.

Artykuł 18
Osiągnięcie przychodów

Osiągnięcie przychodów następuje w momencie powstania prawa do ich otrzymania oraz możliwości ustalenia ich wysokości z należytą dokładnością, bez względu na fakt odsunięcia w czasie faktycznej zapłaty.

Artykuł 19
Poniesienie kosztów podlegających odliczeniu

Poniesienie kosztu podlegającego odliczeniu następuje w momencie spełnienia następujących warunków:

- a) powstanie obowiązku dokonania płatności;
- b) możliwość ustalenia wysokości kwoty zobowiązania z należytą dokładnością;
- c) w przypadku obrotu towarami, przeniesienie na podatnika istotnego ryzyka oraz korzyści wynikających z prawa własności towarów, natomiast w przypadku świadczenia usług – otrzymanie usługi przez podatnika.

Artykuł 20
Koszty dotyczące aktywów niepodlegających amortyzacji

Koszty dotyczące nabycia, wytworzenia lub ulepszenia aktywów trwałych niepodlegających amortyzacji zgodnie z art. 40 podlegają odliczeniu w roku podatkowym, w którym następuje zbycie tych aktywów trwałych, pod warunkiem zaliczenia przychodu ze zbycia wspomnianych aktywów do podstawy opodatkowania.

Artykuł 21
Zapasy i produkcja w toku

Całkowitą kwotę kosztów podlegających odliczeniu w roku podatkowym zwiększa się o wartość zapasów i produkcji w toku na początek roku podatkowego i zmniejsza się o wartość zapasów i produkcji w toku na koniec tego samego roku podatkowego. Nie dokonuje się korekty stanu zapasów i produkcji w toku w związku z umowami długoterminowymi.

Artykuł 22
Wycena

1. Do celów obliczenia podstawy opodatkowania transakcje wycenia się według:
 - a) świadczenia pieniężnego z tytułu transakcji, takiego jak cena towarów lub usług;
 - b) wartości rynkowej, w przypadku gdy całość lub część świadczenia z tytułu transakcji ma charakter niepieniężny;
 - c) wartości rynkowej w przypadku darowizny niepieniężnej otrzymanej przez podatnika;
 - d) wartości rynkowej w przypadku darowizn niepieniężnych dokonanych przez podatnika, z wyjątkiem darowizn na rzecz organizacji charytatywnych;
 - e) wartości godziwej aktywów i zobowiązań finansowych przeznaczonych do obrotu;

- f) wartości dla celów podatkowych w przypadku darowizn niepieniężnych na rzecz organizacji charytatywnych.
2. Podstawę opodatkowania, dochody i koszty wykazuje się w euro w okresie roku podatkowego lub przelicza na euro ostatniego dnia roku podatkowego według średniego rocznego kursu wymiany dla roku kalendarzowego opublikowanego przez Europejski Bank Centralny lub jeżeli rok podatkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym – według średniej wartości codziennie obserwowanych kursów wymiany publikowanych przez Europejski Bank Centralny w przeciągu roku podatkowego. Zasady tej nie stosuje się do samodzielnego podatnika położonego w państwie członkowskim, które nie przyjęło euro. Zasady tej nie stosuje się również do grupy, jeżeli wszyscy członkowie grupy położeni są w tym samym państwie członkowskim, a państwo to nie przyjęło euro.

Artykuł 23

Aktywa i zobowiązania finansowe przeznaczone do obrotu (portfel handlowy)

1. Składnik aktywów finansowych lub zobowiązanie finansowe klasyfikuje się jako przeznaczone do obrotu, jeżeli spełniają jedno z poniższych kryteriów:
- a) zostały nabyte lub zaciągnięte głównie w celu sprzedaży lub odkupienia w krótkim terminie;
 - b) stanowią część portfela określonych instrumentów finansowych, w tym instrumentów pochodnych, którymi zarządza się łącznie i dla których istnieją dowody potwierdzające prawidłowość, że w ostatnim czasie faktycznie generowały krótkoterminowe zyski;
2. Niezależnie od przepisów art. 18 i 19 do podstawy opodatkowania zalicza się wszelkie różnice między wartością godziwą aktywów lub zobowiązań finansowych przeznaczonych do obrotu na koniec roku podatkowego a ich wartością godziwą na początek tego samego roku podatkowego lub na dzień zakupu, jeżeli przypada później.
3. W przypadku zbycia składnika aktywów finansowych lub zobowiązania finansowego przychody z tego tytułu dolicza się do podstawy opodatkowania. Odliczeniu podlega wartość godziwa na początek roku podatkowego lub wartość rynkowa na dzień zakupu, jeżeli przypada później.

Artykuł 24

Umowy długoterminowe

1. Umowę długoterminową stanowi umowa spełniająca następujące warunki:
- a) została zawarta na potrzeby produkcji, montażu lub budowy lub świadczenia usług;
 - b) okres jej obowiązywania przekracza lub oczekuje się, że przekroczy 12 miesięcy.

2. Niezależnie od przepisów art. 18 przychody dotyczące umów długoterminowych ujmują się do celów podatkowych w kwocie odpowiadającej części umowy wykonanej w danym roku podatkowym. Procentowy wskaźnik wykonania umowy ustala się w oparciu o stosunek kosztów poniesionych w danym roku do całkowitych szacowanych kosztów lub specjalistyczną ocenę etapu wykonania umowy na koniec roku podatkowego.
3. Koszty dotyczące umów długoterminowych uwzględnia się w roku podatkowym, w którym je poniesiono.

Artykuł 25 *Rezerwy*

1. Niezależnie od przepisów art. 19, jeżeli na koniec roku podatkowego zostanie stwierdzone, że podatnik posiada zobowiązanie prawne lub prawdopodobne przyszłe zobowiązanie prawne wynikające z działalności lub transakcji zrealizowanych w danym lub poprzednim roku podatkowym, odliczeniu podlega każda kwota wynikająca z tego zobowiązania, którą można wiarygodnie oszacować, pod warunkiem że spodziewanym wynikiem ostatecznego uregulowania tej kwoty będzie powstanie kosztu podlegającego odliczeniu.

W przypadku gdy zobowiązanie dotyczy działalności lub transakcji, która będzie nadal realizowana w kolejnych latach podatkowych, odliczenie rozkłada się proporcjonalnie na szacowany okres trwania działalności lub transakcji, z uwzględnieniem osiągniętych z niej przychodów.

Kwoty odliczone na podstawie niniejszego artykułu podlegają weryfikacji i korekcie na koniec każdego roku podatkowego. Przy obliczaniu podstawy opodatkowania w przyszłych latach uwzględnia się już odliczone kwoty.

2. Wiarygodnie oszacowaną kwotę stanowią spodziewane wydatki wymagane w celu uregulowania bieżącego zobowiązania na koniec roku podatkowego, pod warunkiem że oszacowania dokonano w oparciu o wszystkie istotne czynniki, w tym doświadczenia przedsiębiorstwa, grupy lub branży z lat ubiegłych. Przy wycenie rezerwy stosuje się następujące zasady:
 - a) uwzględnia się wszystkie rodzaje ryzyka i niepewności. Niepewność nie może przy tym jednak uzasadniać tworzenia nadmiernych rezerw;
 - b) jeżeli okres, na jaki utworzono rezerwę, wynosi 12 miesięcy lub więcej i brak jest uzgodnionej stopy dyskontowej, rezerwę dyskontuje się według rocznej średniej stopy Euribor (Euro Interbank Offered Rate) dla zobowiązań o terminie wymagalności wynoszącym 12 miesięcy opublikowanej przez Europejski Bank Centralny w roku kalendarzowym, w trakcie którego przypada koniec roku podatkowego;
 - c) przyszłe zdarzenia uwzględnia się, jeżeli można zasadnie oczekiwać ich wystąpienia;
 - d) uwzględnia się przyszłe świadczenia bezpośrednio związane ze zdarzeniem stanowiącym przyczynę utworzenia rezerwy.

Artykuł 26
Świadczenia emerytalne

W przypadku rezerwy na świadczenia emerytalne stosuje się techniki aktuarialne do dokonania wiarygodnego oszacowania wysokości świadczeń wypracowanych przez pracowników w zamian za świadczenie pracy w bieżącym okresie i w przyszłości.

Rezerwę na świadczenia emerytalne dyskontuje się w oparciu o stopę Euribor dla zobowiązań o terminie wymagalności wynoszącym 12 miesięcy opublikowaną przez Europejski Bank Centralny. Podstawę obliczeń stanowi roczna średnia wartość tej stopy w roku kalendarzowym, w trakcie którego przypada koniec roku podatkowego.

Artykuł 27
Odliczenia wierzytelności nieściągalnych

1. Dopuszcza się odliczenie wierzytelności nieściągalnej w przypadku spełnienia następujących warunków:
 - a) na koniec roku podatkowego podatnik podjął wszelkie stosowne kroki w celu wyegzekwowania płatności i ma uzasadnione powody, aby sądzić, że wierzytelność nie zostanie zaspokojona w całości lub w części lub podatnik posiada dużą liczbę jednorodnych wierzytelności i jest w stanie wiarygodnie oszacować procentowo wysokość wierzytelności nieściągalnej w oparciu o wszystkie istotne czynniki, w tym, w stosownych przypadkach, doświadczenia z ubiegłych okresów;
 - b) dłużnik nie jest członkiem tej samej grupy co podatnik;
 - c) w stosunku do wierzytelności nieściągalnej nie skorzystano z możliwości odliczenia na podstawie art. 41;
 - d) w przypadku gdy wierzytelność nieściągalna dotyczy należności z tytułu dostaw i usług, kwotę odpowiadającą tej wierzytelności zalicza się do podstawy opodatkowania jako przychód.
2. Przy ustalaniu, czy podjęto wszystkie stosowne kroki w celu wyegzekwowania płatności, uwzględnia się następujące okoliczności:
 - a) niewspółmierność kosztów windykacji do wysokości wierzytelności;
 - b) ewentualne szanse skutecznej windykacji;
 - c) zasadność oczekiwania od przedsiębiorstwa prowadzenia windykacji w danych okolicznościach.
3. W przypadku uregulowania wierzytelności uprzednio odliczonej jako wierzytelność nieściągalna odzyskaną kwotę dolicza się do podstawy opodatkowania w roku, w którym uregulowano wierzytelność.

Artykuł 28
Zabezpieczenia

Zyski i straty na instrumentach zabezpieczających traktuje się tak samo jak analogiczne zyski i straty na pozycjach zabezpieczonych. W przypadku podatników będących członkami grupy instrument zabezpieczający i pozycję zabezpieczoną mogą posiadać różni członkowie grupy. Powiązanie zabezpieczające istnieje w przypadku spełnienia obu poniższych warunków:

- a) powiązanie zabezpieczające zostało formalnie określone i z góry udokumentowane;
- b) oczekuje się, że zabezpieczenie będzie wysoce skuteczne i możliwy jest wiarygodny pomiar tej skuteczności.

Artykuł 29
Zapasy i produkcja w toku

1. Cenę zakupu lub koszt wytworzenia składników zapasów i produkcji w toku, które zwykle nie są zamienne, oraz towary i usługi wytworzone i wydzielone do konkretnych celów wycenia się indywidualnie. Cenę zakupu lub koszt wytworzenia pozostałych składników zapasów i pozostałej produkcji w toku wycenia się, stosując metodę FIFO lub metodę średniej ważonej kosztów.
2. Podatnik konsekwentnie stosuje tę samą metodę do wyceny wszelkich zapasów i produkcji w toku o podobnym charakterze i przeznaczeniu. Cena nabycia lub koszt wytworzenia zapasów i produkcji w toku obejmuje wszystkie koszty zakupu, bezpośrednie koszty przetworzenia oraz inne koszty bezpośrednio poniesione w trakcie doprowadzania zapasów do ich aktualnego miejsca i stanu. Cena zakupu lub koszt wytworzenia stanowi kwotę bez podlegającego odliczeniu podatku od wartości dodanej. Podatnik, który – przed dokonaniem wyboru stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie – przy wycenie zapasów i produkcji w toku uwzględnił koszty pośrednie, może nadal stosować metodę opartą o koszt pośredni.
3. Wycena zapasów i produkcji w toku dokonywana jest w sposób jednolity.
4. Zapasy i produkcję w toku wycenia się na ostatni dzień roku podatkowego według ceny nabycia lub kosztu wytworzenia lub też według wartości netto możliwej do uzyskania, w zależności od tego, która z kwot jest niższa. Wartość netto możliwa do uzyskania jest to szacunkowa cena sprzedaży w toku zwykłej działalności gospodarczej pomniejszona o szacowane koszty przygotowania sprzedaży i szacunkowe koszty niezbędne do doprowadzenia sprzedaży do skutku.

Artykuł 30
Zakłady ubezpieczeń

Zakłady ubezpieczeń, którym zezwolono na prowadzenie działalności w państwach członkowskich zgodnie z dyrektywą Rady 73/239/EWG¹⁵ w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, dyrektywą 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁶ w

¹⁵ Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3.

¹⁶ Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1.

zakresie ubezpieczeń na życie i dyrektywą 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁷ w zakresie reasekuracji, podlegają następującym dodatkowym przepisom:

- a) do podstawy opodatkowania zalicza się różnicę w wartości rynkowej, wycenionej na koniec i na początek tego samego roku podatkowego lub na dzień dokonania zakupu, jeżeli przypada później, aktywów, w które dokonano inwestycji na rzecz posiadaczy polis ubezpieczenia na życie ponoszących ryzyko inwestycyjne;
- b) do podstawy opodatkowania zalicza się różnicę w wartości rynkowej, wycenionej na dzień zbycia i na początek roku podatkowego lub na dzień dokonania zakupu, jeżeli przypada później, aktywów, w które dokonano inwestycji na rzecz posiadaczy polis ubezpieczenia na życie ponoszących ryzyko inwestycyjne;
- c) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe zakładów ubezpieczeń utworzone zgodnie z dyrektywą 91/674/EWG¹⁸ podlegają odliczeniu, z wyjątkiem rezerw na wyrównanie szkodowości. Państwo członkowskie może przewidzieć możliwość odliczenia rezerw na wyrównanie szkodowości. W przypadku grupy każdego takiego odliczenia rezerw na wyrównanie szkodowości dokonuje się od przydzielonego udziału członków grupy będących rezydentami w tym państwie członkowskim lub w nim położonych. Odliczone kwoty podlegają weryfikacji i korekcie na koniec każdego roku podatkowego. Przy obliczaniu podstawy opodatkowania w przyszłych latach uwzględnia się już odliczone kwoty.

Artykuł 31

Przeniesienie aktywów do państwa trzeciego

1. Przeniesienie składnika aktywów trwałych przez podatnika będącego rezydentem do swojego zakładu w państwie trzecim uznaje się za zbycie danego składnika aktywów do celów obliczenia podstawy opodatkowania podatnika będącego rezydentem za rok podatkowy, w którym dokonano przeniesienia. Przeniesienie składnika aktywów trwałych przez podatnika niebędącego rezydentem ze swojego zakładu w państwie członkowskim do państwa trzeciego również uznaje się za zbycie tego składnika aktywów.
2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się, w przypadku gdy państwo trzecie jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym i istnieje umowa o wymianie informacji pomiędzy tym państwem trzecim a państwem członkowskim podatnika będącego rezydentem lub państwem członkowskim, w którym położony jest zakład, podobna do umowy przewidzianej w dyrektywie 2011/16/UE.

¹⁷ DZ.U. L 232 z 9.12.2005, s. 1.

¹⁸ Dz.U. L 374 z 19.12.1991, s. 1.

ROZDZIAŁ VI

AMORTYZACJA AKTYWÓW TRWAŁYCH

Artykuł 32 *Ewidencja aktywów trwałych*

Cenę nabycia lub koszt wytworzenia lub ulepszenia oraz datę ich poniesienia wykazuje się w ewidencji aktywów trwałych osobno dla każdego składnika aktywów trwałych.

Artykuł 33 *Podstawa amortyzacji*

1. Podstawa amortyzacji obejmuje wszelkie koszty bezpośrednio związane z nabyciem, wytworzeniem lub ulepszeniem składnika aktywów trwałych.

Do kosztów nie zalicza się podlegającego odliczeniu podatku od wartości dodanej.

W przypadku aktywów trwałych wytworzonych przez podatnika do podstawy amortyzacji dolicza się również koszty pośrednie poniesione przy wytworzeniu danego składnika aktywów, o ile nie podlegają one odliczeniu z innego tytułu.

2. Podstawę amortyzacji składnika aktywów otrzymanego jako darowizna stanowi jego wartość rynkowa zaliczona do przychodów.
3. Podstawę amortyzacji składnika aktywów trwałych podlegającego amortyzacji pomniejsza się o kwotę wszelkich dotacji bezpośrednio związanych z nabyciem, wytworzeniem lub ulepszeniem danego składnika aktywów, o których mowa w art. 11 lit. a).

Artykuł 34 *Prawo do amortyzacji*

1. Odliczenia amortyzacji dokonuje, z zastrzeżeniem ust. 3, właściciel faktyczny.
2. W przypadku umów leasingu, w których rozdzielono własność prawną i faktyczną, właścicielowi faktycznemu przysługuje prawo odliczenia od swojej podstawy opodatkowania składnika odsetkowego rat leasingowych. Składnik odsetkowy rat leasingowych zalicza się do podstawy opodatkowania właściciela prawnego.
3. Składnik aktywów trwałych może w tym samym czasie amortyzować nie więcej niż jeden podatnik. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie właściciela faktycznego składnika aktywów, prawo do odliczenia amortyzacji przysługuje właścicielowi prawnemu. W takim przypadku składnika odsetkowego rat leasingowych nie zalicza się do podstawy opodatkowania właściciela prawnego.
4. Podatnik nie może zrezygnować z amortyzacji.

5. Komisja może przyjąć akty delegowane zgodnie z art. 127 oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 128, 129 i 130 w celu ustanowienia bardziej szczegółowych przepisów dotyczących:
- a) definicji własności prawnej i faktycznej, w szczególności w stosunku do aktywów będących przedmiotem leasingu;
 - b) obliczania składnika kapitałowego i odsetkowego rat leasingowych;
 - c) obliczania podstawy amortyzacji aktywów będących przedmiotem leasingu.

Artykuł 35
Amortyzacja kosztów ulepszenia

Koszty ulepszenia amortyzuje się zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do ulepszonego składnika aktywów trwałych, tak jakby dotyczyły nowo nabytego składnika aktywów trwałych.

Artykuł 36
Aktywa podlegające indywidualnej amortyzacji

1. Nie naruszając przepisów ust. 2 oraz art. 39 i 40, aktywa trwale amortyzuje się indywidualnie przez ich okres użytkowania metodą liniową. Okres użytkowania składnika aktywów trwałych ustala się następująco:
 - a) budynki: 40 lat;
 - b) długoterminowe rzeczowe aktywa trwale inne niż budynki: 15 lat;
 - c) wartości niematerialne i prawne: okres, przez jaki składnik aktywów podlega ochronie prawnej lub na jaki przyznano prawo lub w przypadku niemożności ustalenia tego okresu – 15 lat.
2. Budynki używane, używane długoterminowe rzeczowe aktywa trwale oraz używane wartości niematerialne i prawne amortyzuje się zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) budynek używany amortyzuje się przez okres 40 lat, chyba że podatnik wykáže, że szacunkowy pozostały okres użytkowania budynku jest krótszy niż 40 lat, w którym to przypadku budynek amortyzuje się przez ten krótszy okres;
 - b) używane długoterminowe rzeczowe aktywa trwale amortyzuje się przez okres 15 lat, chyba że podatnik wykáže, że szacunkowy pozostały okres użytkowania składnika aktywów jest krótszy niż 15 lat, w którym to przypadku składnik aktywów amortyzuje się przez ten krótszy okres;
 - c) używane wartości niematerialne i prawne amortyzuje się przez okres 15 lat, chyba że możliwe jest ustalenie pozostałego okresu, przez jaki składnik wartości niematerialnych i prawnych podlegać będzie ochronie prawnej lub na jaki przyznano prawo, w którym to przypadku składnik wartości niematerialnych i prawnych amortyzuje się przez ten okres.

Artykuł 37
Moment odliczenia amortyzacji

1. W roku nabycia lub oddania składnika do użytkowania, w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy, dokonuje się odliczenia amortyzacji za pełny rok. Amortyzacji nie odlicza się w roku zbycia składnika.
2. W przypadku dobrowolnego lub niedobrowolnego zbycia składnika aktywów w trakcie roku podatkowego, jego wartość dla celów podatkowych oraz wartość dla celów podatkowych wszelkich kosztów ulepszenia poniesionych w związku z tym składnikiem podlega odliczeniu od podstawy opodatkowania w tym roku. W przypadku gdy składnik aktywów trwałych daje prawo do odliczenia wyjątkowego na podstawie art. 41, wysokość odliczenia na podstawie art. 20 podlega pomniejszeniu o wysokość już uzyskanego odliczenia wyjątkowego.

Artykuł 38
Ulgą reinwestycyjną z tytułu nabycia aktywów zamiennych

1. W przypadku gdy przychody ze zbycia składnika aktywów podlegającego indywidualnej amortyzacji zostaną reinwestowane przed końcem drugiego roku podatkowego następującego po roku podatkowym, w którym nastąpiło zbycie, w składnik aktywów wykorzystywany do tego samego lub podobnego celu, kwota nadwyżki tych przychodów nad wartością składnika aktywów dla celów podatkowych podlega odliczeniu w roku, w którym dokonano zbycia. Podstawę amortyzacji zamiennego składnika aktywów obniża się o tę samą kwotę.

Składnik aktywów, którego zbycia dokonano dobrowolnie, musi pozostawać własnością podatnika przez minimalny okres trzech lat przed datą zbycia.

2. Zakupu zamiennego składnika aktywów można dokonać w roku podatkowym poprzedzającym rok zbycia.

W przypadku niedokonania zakupu zamiennego składnika aktywów przed końcem drugiego roku podatkowego następującego po roku, w którym nastąpiło zbycie składnika aktywów, kwotę odliczoną w roku, w którym dokonano zbycia, powiększoną o 10 % dolicza się do podstawy opodatkowania w drugim roku podatkowym następującym po roku, w którym dokonano zbycia.

3. Jeżeli podatnik wystąpi z grupy, której jest członkiem, lub zaprzestanie stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie w trakcie pierwszego roku, nie dokonawszy zakupu zamiennego składnika aktywów, kwotę odliczoną w roku, w którym dokonano zbycia, dolicza się do podstawy opodatkowania. Jeżeli podatnik wystąpi z grupy lub zaprzestanie stosowania wspomnianego systemu w drugim roku, kwotę tę powiększa się o 10 %.

Artykuł 39
Pakiet aktywów

1. Aktywa trwałe inne niż aktywa, o których mowa w art. 36 i 40, amortyzuje się łącznie w jednym pakiecie aktywów według rocznej stopy wynoszącej 25 % podstawy amortyzacji.

2. Podstawę amortyzacji pakietu aktywów na koniec roku podatkowego stanowi jego wartość dla celów podatkowych na koniec poprzedniego roku podatkowego, skorygowana o wartość aktywów włączonych do pakietu i z niego usuniętych w ciągu bieżącego roku. Korekty dokonuje się z uwzględnieniem cen zakupu lub kosztów wytworzenia lub ulepszenia składników aktywów (dokonując ich doliczenia) oraz przychodów ze zbycia składników aktywów i wszelkich odszkodowań otrzymanych z tytułu utraty lub zniszczenia składników aktywów (dokonując ich odliczenia).

3. Jeżeli podstawa amortyzacji obliczona zgodnie z ust. 2 jest wartością ujemną, dolicza się kwotę w takiej wysokości, aby podstawa amortyzacji wyniosła zero. Tę samą kwotę dolicza się do podstawy opodatkowania.

Artykuł 40

Aktywa niepodlegające amortyzacji

Amortyzacji nie podlegają następujące aktywa:

- a) rzeczowe aktywa trwałe nieulegające zużyciu i starzeniu się takie jak grunty, dzieła sztuki, antyki lub biżuteria;
- b) aktywa finansowe.

Artykuł 41

Amortyzacja wyjątkowa

1. Jeżeli, w wyjątkowych okolicznościach, podatnik wykaże, że wartość składnika aktywów trwałych niepodlegającego amortyzacji uległa trwałemu zmniejszeniu na koniec roku podatkowego, może on dokonać odliczenia kwoty, o jaką wartość ta uległa zmniejszeniu. Takiego odliczenia nie dokonuje się jednak w stosunku do aktywów, jeżeli przychody ze zbycia takich aktywów są zwolnione z opodatkowania.
2. Jeżeli wartość składnika aktywów poddanego takiej amortyzacji wyjątkowej w poprzednim roku podatkowym ulegnie następnie zwiększeniu, kwotę, o jaką jego wartość uległa zwiększeniu, dolicza się do podstawy opodatkowania w roku, w którym nastąpiło zwiększenie wartości tego składnika. Wysokość wszelkich takich doliczonych kwot nie może jednak łącznie przekroczyć kwoty pierwotnie przyznanego odliczenia.

Artykuł 42

Doprecyzowanie kategorii aktywów trwałych

Komisja może przyjąć akty delegowane zgodnie z art. 127, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 128, 129 i 130 w celu doprecyzowania kategorii aktywów trwałych, o których mowa w niniejszym rozdziale.

ROZDZIAŁ VII

STRATY

Artykuł 43

Straty

1. Strata poniesiona przez podatnika lub zakład podatnika niebędącego rezydentem w roku podatkowym może zostać odliczona w kolejnych latach podatkowych, o ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej.
2. Obniżenie podstawy opodatkowania z tytułu strat z ubiegłych lat podatkowych nie może prowadzić do powstania wartości ujemnej.
3. W pierwszej kolejności odliczeniu podlegają straty najstarsze.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY DOTYCZĄCE ROZPOCZĘCIA STOSOWANIA SYSTEMU I REZYGNACJI ZE STOSOWANIA SYSTEMU PRZEWIDZIANEGO W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE

Artykuł 44

Ogólna zasada dotycząca ujmowania i wyceny aktywów i pasywów

W przypadku dokonania przez podatnika wyboru stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, o ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, wszystkie aktywa i pasywa ujmują się w ich wartości obliczonej zgodnie z krajowymi przepisami podatkowymi bezpośrednio przed datą rozpoczęcia stosowania systemu.

Artykuł 45

Kwalifikowanie aktywów trwałych do celów amortyzacji

1. Aktywa trwałe włączone do systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie amortyzuje się zgodnie z art. 32–42.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1 zastosowanie mają następujące zasady amortyzacji:
 - a) aktywa trwałe, które podlegają amortyzacji indywidualnej zarówno na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych mających uprzednio zastosowanie do podatnika, jak i na podstawie przepisów dotyczących przedmiotowego systemu, amortyzuje się zgodnie z art. 36 ust. 2;
 - b) aktywa trwałe, które podlegały amortyzacji indywidualnej na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych mających

upřednio zastosowanie do podatnika, lecz nie podlegają jej na podstawie przepisów dotyczących przedmiotowego systemu, amortyzuje się zgodnie z art. 39;

- c) aktywa trwałe, które włączono do pakietu aktywów do celów amortyzacji na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych mających upřednio zastosowanie do podatnika, włącza się do systemu w pakiecie aktywów przewidzianym w art. 39, nawet jeżeli podlegałyby indywidualnej amortyzacji na podstawie przepisów dotyczących przedmiotowego systemu;
- d) aktywa trwałe, które nie podlegały amortyzacji lub które nie były amortyzowane na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych mających upřednio zastosowanie do podatnika, lecz które podlegają amortyzacji na podstawie przepisów dotyczących przedmiotowego systemu, amortyzuje się, stosownie do przypadku, zgodnie z art. 36 ust. 1 lub art. 39.

Artykuł 46

Umowy długoterminowe w momencie rozpoczęcia stosowania systemu

Przychody i koszty uznane na podstawie art. 24 ust. 2 i 3 za osiągnięte lub poniesione przed rozpoczęciem przez podatnika stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, lecz jeszcze nieuwzględnione w podstawie opodatkowania na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych mających upřednio zastosowanie do podatnika, stosownie do przypadku dolicza się do podstawy opodatkowania lub odlicza się od tej podstawy zgodnie z zasadami dotyczącymi momentu ich ujęcia określonymi w przepisach krajowych.

Od podstawy opodatkowania odlicza się przychody, które opodatkowano na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych przed rozpoczęciem przez podatnika stosowania systemu w kwocie wyższej niż kwota, którą uwzględniono by w podstawie opodatkowania na podstawie art. 24 ust. 2.

Artykuł 47

Rezerwy i odliczenia w momencie rozpoczęcia stosowania systemu

1. Rezerwy, rezerwy na świadczenia emerytalne oraz odliczenia wierzytelności nieściągalnych przewidziane w art. 25, 26 i 27 podlegają odliczeniu wyłącznie w zakresie, w jakim wynikają z działalności lub transakcji realizowanych po rozpoczęciu przez podatnika stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie.
2. Odliczeniu podlegają koszty, które poniesiono w związku z działalnością lub transakcjami realizowanymi przed rozpoczęciem przez podatnika stosowania systemu, a których jeszcze nie odliczono.
3. Kwoty już odliczone przed rozpoczęciem stosowania systemu nie podlegają ponownemu odliczeniu.

Artykuł 48
Straty powstałe przed rozpoczęciem stosowania systemu

Straty poniesione przez podatnika przed rozpoczęciem stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, które na podstawie mających zastosowanie przepisów krajowych można by przenieść na kolejne okresy, a których nie skompensowano jeszcze z dochodem do opodatkowania, mogą zostać odliczone od podstawy opodatkowania w zakresie przewidzianym w przepisach krajowych.

Artykuł 49
Ogólna zasada dotycząca rezygnacji ze stosowania systemu

W przypadku rezygnacji przez podatnika ze stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, o ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, jego aktywa i pasywa ujmują się według ich wartości obliczonej zgodnie z przepisami dotyczącymi systemu.

Artykuł 50
Aktywa trwale amortyzowane w pakiecie

W przypadku rezygnacji przez podatnika ze stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie jego pakiet aktywów istniejący w ramach systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie ujmują się do celów krajowych przepisów podatkowych mających następnie zastosowanie jako jeden pakiet aktywów, który amortyzuje się metodą degresywną według rocznej stawki w wysokości 25 %.

Artykuł 51
Umowy długoterminowe w momencie rezygnacji ze stosowania systemu

Po rezygnacji przez podatnika ze stosowania systemu przychody i koszty wynikające z umów długoterminowych traktuje się zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych mającymi następnie zastosowanie. Nie uwzględnia się jednak ponownie przychodów i kosztów uwzględnionych już do celów podatkowych w systemie przewidzianym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 52
Rezerwy i odliczenia w momencie rezygnacji ze stosowania systemu

Po rezygnacji przez podatnika ze stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie koszty, które odliczono już zgodnie z art. 25–27, nie podlegają ponownemu odliczeniu.

Artykuł 53
Straty w momencie rezygnacji ze stosowania systemu

Straty poniesione przez podatnika, których nie skompensowano jeszcze z dochodami do opodatkowania na podstawie przepisów dotyczących systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, przenosi się na kolejne okresy zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych.

ROZDZIAŁ IX

KONSOLIDACJA

Artykuł 54 *Kwalifikujące się jednostki zależne*

1. Kwalifikującymi się jednostkami zależnymi są wszystkie jednostki bezpośrednio zależne oraz jednostki zależne niższego poziomu, w których jednostka dominująca posiada:
 - a) więcej niż 50 % praw głosu;
 - b) prawo własności ponad 75 % kapitału przedsiębiorstwa lub ponad 75 % praw do zysku.
2. Do celów obliczenia progów, o których mowa w ust. 1, dla przedsiębiorstw innych niż jednostki bezpośrednio zależne stosuje się następujące zasady:
 - a) w przypadku osiągnięcia progu praw głosu w odniesieniu do jednostki bezpośrednio zależnej i jednostki zależnej niższego poziomu uznaje się, że jednostka dominująca posiada 100 % takich praw.
 - b) prawo do zysku oraz prawo własności kapitału oblicza się, mnożąc udziały posiadane w jednostkach pośrednio zależnych na każdym poziomie. W obliczeniach uwzględnia się również prawa własności w wysokości 75 % lub mniej, które jednostka dominująca posiada bezpośrednio lub pośrednio, w tym prawa posiadane w przedsiębiorstwach będących rezydentami w państwie trzecim.

Artykuł 55 *Utworzenie grupy*

1. Podatnik będący rezydentem tworzy grupę z:
 - a) swoimi wszystkimi zakładami położonymi w innych państwach członkowskich;
 - b) wszystkimi zakładami położonymi w państwie członkowskim swoich kwalifikujących się jednostek zależnych będących rezydentami w państwie trzecim;
 - c) swoimi wszystkimi kwalifikującymi się jednostkami zależnymi będącymi rezydentami w jednym państwie członkowskim lub w większej ich liczbie;
 - d) innymi podatnikami będącymi rezydentami, którzy są kwalifikującymi się jednostkami zależnymi tego samego przedsiębiorstwa, które jest rezydentem w państwie trzecim i spełnia warunki określone w art. 2 ust. 2 lit. a).

2. Podatnik niebędący rezydentem tworzy grupę, w której skład wchodzi jego wszystkie zakłady położone w państwach członkowskich oraz jego wszystkie kwalifikujące się jednostki zależne będące rezydentami w jednym państwie członkowskim lub w większej ich liczbie, w tym zakłady tych jednostek zależnych położone w państwach członkowskich.

Artykuł 56
Niewypłacalność

Członkiem grupy nie może zostać przedsiębiorstwo znajdujące się w stanie niewypłacalności lub likwidacji. Podatnik, wobec którego ogłoszono niewypłacalność lub który znajduje się w stanie likwidacji, niezwłocznie występuje z grupy.

Artykuł 57
Zakres konsolidacji

1. Konsolidacji podlegają podstawy opodatkowania członków grupy.
2. Jeżeli skonsolidowana podstawa opodatkowania ma wartość ujemną, stratę przenosi się na kolejne okresy i kompensuje z pierwszą kolejną dodatnią podstawą opodatkowania. Jeżeli podstawa opodatkowania ma wartość dodatnią, podlega ona podziałowi zgodnie z art. 86–102.

Artykuł 58
Moment zaliczenia do grupy

1. Kryteria progowe określone w art. 54 muszą być spełnione przez cały rok podatkowy.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1 podatnik staje się członkiem grupy z dniem osiągnięcia kryteriów progowych określonych w art. 54. Kryteria progowe muszą być spełnione przez przynajmniej dziewięć kolejnych miesięcy, przy czym w przypadku niespełnienia tego warunku podatnika traktuje się tak, jakby nigdy nie został członkiem grupy.

Artykuł 59
Niewzględnianie transakcji wewnątrz grupy

1. Przy obliczaniu skonsolidowanej podstawy opodatkowania pomija się zyski i straty wynikające z transakcji przeprowadzanych bezpośrednio między członkami grupy.
2. W celu uznania transakcji za transakcję wewnątrz grupy obie strony transakcji muszą być członkami grupy w momencie, gdy transakcja jest realizowana i gdy ujmowane są związane z nią przychody i koszty.
3. Grupy stosują jednolitą i należyście udokumentowaną metodę ewidencjonowania transakcji wewnątrz grupy. Zmiany tej metody grupy mogą dokonać wyłącznie z ważnych względów handlowych na początku roku podatkowego.

4. Metoda ewidencjonowania transakcji wewnątrz grupy musi umożliwiać określenie wszystkich przeniesień i całego obrotu wewnątrz grupy według kosztu lub wartości dla celów podatkowych, przy czym uwzględnia się niższą z tych kwot.

Artykuł 60
Podatki u źródła

Od transakcji między członkami grupy nie nalicza się podatków u źródła ani innych podobnych podatków.

ROZDZIAŁ X

PRZYSTĄPIENIE DO GRUPY I WYSTĄPIENIE Z GRUPY

Artykuł 61
Aktywa trwale w momencie przystąpienia do grupy

W przypadku gdy w dniu przystąpienia do grupy podatnik jest właścicielem faktycznym aktywów trwałych niepodlegających amortyzacji lub podlegających indywidualnej amortyzacji i w przeciągu pięciu lat od tej daty nastąpi zbycie jakiegokolwiek składnika tych aktywów przez członka grupy, przydzielony udział członka grupy posiadającego prawo faktycznej własności tych aktywów w dniu przystąpienia do grupy podlega korekcie w roku, w którym dokonano zbycia. Do tego udziału dolicza się przychody z takiego zbycia, a odlicza się koszty związane z aktywami niepodlegającymi amortyzacji oraz wartość dla celów podatkowych aktywów podlegających amortyzacji.

Takiej korekty dokonuje się również w stosunku do aktywów finansowych, z wyjątkiem udziałów (akcji) w przedsiębiorstwach stowarzyszonych, udziałów kapitałowych i udziałów (akcji) własnych.

Jeżeli w wyniku reorganizacji przedsiębiorstwa podatnik przestanie istnieć lub nie będzie już posiadał zakładu w państwie członkowskim, w którym był rezydentem w dniu swojego przystąpienia do grupy, do celów stosowania przepisów niniejszego artykułu uznaje się, że podatnik posiada zakład w tym państwie członkowskim.

Artykuł 62
Umowy długoterminowe w momencie przystąpienia do grupy

Przychody i koszty, które zostały osiągnięte lub poniesione zgodnie z art. 24 ust. 2 i 3 przed przystąpieniem podatnika do grupy, a których nie uwzględniono jeszcze przy obliczaniu podatku na podstawie obowiązujących krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych, dolicza się do przydzielonego udziału lub odlicza od niego zgodnie z zasadami dotyczącymi momentu ich ujęcia określonymi w przepisach krajowych.

Od przydzielonego udziału odlicza się przychody, które opodatkowano na podstawie obowiązujących krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych przed

przystąpieniem podatnika do grupy w kwocie wyższej niż kwota, którą naliczono by na podstawie art. 24 ust. 2.

Artykuł 63

Rezerwy i odliczenia w momencie przystąpienia do grupy

Koszty, o których mowa w art. 25, 26 i 27, które poniesiono w związku z działalnością lub transakcjami realizowanymi przed przystąpieniem podatnika do grupy, a na które nie utworzono rezerwy lub których nie odliczono na podstawie obowiązujących krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych, podlegają odliczeniu wyłącznie od przydzielonego udziału podatnika, chyba że poniesiono je po upływie pięciu lat od przystąpienia podatnika do grupy.

Artykuł 64

Straty w momencie przystąpienia do grupy

Nierozliczone straty poniesione przez podatnika lub zakład na podstawie przepisów niniejszej dyrektywy lub na podstawie krajowych przepisów dotyczących podatku od osób prawnych przed przystąpieniem do grupy nie podlegają kompensacji ze skonsolidowaną podstawą opodatkowania. Straty takie przenosi się na kolejne okresy i można je kompensować z przydzielonym udziałem zgodnie z, odpowiednio, art. 43 lub krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, które miałyby zastosowanie do podatnika w przypadku braku systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 65

Rozwiązanie grupy

W przypadku rozwiązania grupy uznaje się, że rok podatkowy dobiega końca. Skonsolidowaną podstawę opodatkowania oraz wszelkie nierozliczone straty grupy przypisuje się każdemu członkowi grupy zgodnie z art. 86–102 na podstawie wskaźników podziału obowiązujących w roku podatkowym, w którym rozwiązano grupę.

Artykuł 66

Straty po rozwiązaniu grupy

Po rozwiązaniu grupy straty traktowane są następująco:

- a) jeżeli podatnik będzie nadal stosował system przewidziany w niniejszej dyrektywie, ale poza grupą, straty przenosi się na kolejne okresy i kompensuje zgodnie z art. 43;
- b) jeżeli podatnik przystąpi do innej grupy, straty przenosi się na kolejne okresy i kompensuje z jego przydzielonym udziałem;
- c) jeżeli podatnik zrezygnuje ze stosowania systemu, straty przenosi się na kolejne okresy i kompensuje zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, które będą miały zastosowanie, tak jakby straty te powstały w czasie, gdy podatnik podlegał tym przepisom.

Artykuł 67

Aktywa trwale w momencie wystąpienia z grupy

W przypadku zbycia aktywów trwałych niepodlegających amortyzacji lub podlegających indywidualnej amortyzacji, z wyjątkiem aktywów stanowiących powód ograniczenia zwolnienia na podstawie art. 75, w przeciągu trzech lat od wystąpienia z grupy podatnika posiadającego prawo faktycznej własności tych aktywów, przychody ze zbycia tych aktywów dolicza się do skonsolidowanej podstawy opodatkowania grupy w roku, w którym dokonano zbycia, a odlicza się koszty dotyczące aktywów niepodlegających amortyzacji oraz wartość dla celów podatkowych aktywów podlegających amortyzacji.

Tę samą zasadę stosuje się do aktywów finansowych, z wyjątkiem udziałów (akcji) w przedsiębiorstwach stowarzyszonych, udziałów kapitałowych i udziałów (akcji) własnych.

Przychody ze zbycia, które doliczono do skonsolidowanej podstawy opodatkowania grupy, nie podlegają opodatkowaniu z innego tytułu.

Artykuł 68

Wartości niematerialne i prawne wytworzone we własnym zakresie

W przypadku gdy podatnik, który jest właścicielem faktycznym składnika wartości niematerialnych i prawnych wytworzonych we własnym zakresie lub większej ich liczby, wystąpi z grupy, kwotę odpowiadającą kosztom poniesionym w stosunku do tych składników aktywów na badania, rozwój, marketing i reklamę w okresie poprzednich pięciu lat dolicza się do skonsolidowanej podstawy opodatkowania pozostałych członków grupy. Doliczona kwota nie może jednak przekroczyć wartości tych składników aktywów na dzień wystąpienia podatnika z grupy. Koszty te przypisuje się podatnikowi występującemu z grupy i traktuje się zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, które będą miały zastosowanie do podatnika, lub w przypadku dalszego stosowania przez podatnika systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie – zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 69

Straty w momencie wystąpienia z grupy

Członkowi grupy występującemu z grupy nie przypisuje się żadnych strat.

ROZDZIAŁ XI

REORGANIZACJE PRZEDSIĘBIORSTW

Artykuł 70

Reorganizacje przedsiębiorstw wewnątrz grupy

1. Reorganizacja przedsiębiorstw wewnątrz grupy lub przeniesienie siedziby podatnika będącego członkiem grupy nie powoduje powstania zysków lub strat do celów określenia skonsolidowanej podstawy opodatkowania. Zastosowanie ma art. 59 ust. 3.

2. Niezależnie od przepisów ust. 1, w przypadku gdy w wyniku reorganizacji przedsiębiorstw lub szeregu transakcji między członkami grupy w okresie dwóch lat zasadniczo wszystkie aktywa podatnika zostaną przeniesione do innego państwa członkowskiego i wskaźnik aktywów ulegnie znacznej zmianie, zastosowanie mają następujące zasady.

Przez okres pięciu lat po przeniesieniu aktywów przeniesione aktywa zalicza się do wskaźnika aktywów podatnika dokonującego ich przeniesienia, pod warunkiem że właścicielem faktycznym tych aktywów nadal pozostaje członek grupy. Jeżeli podatnik już nie istnieje lub nie posiada już zakładu w państwie członkowskim, z którego dokonano przeniesienia aktywów, do celów stosowania przepisów niniejszego artykułu uznaje się, że podatnik ten posiada zakład w tym państwie.

Artykuł 71

Traktowanie strat w przypadku reorganizacji przedsiębiorstw obejmującej dwie grupy lub ich większą liczbę

1. W przypadku gdy w wyniku reorganizacji przedsiębiorstw jedna grupa lub większa ich liczba czy też dwóch członków grupy lub większa ich liczba staną się częścią innej grupy, wszelkie nierozliczone straty uprzednio istniejącej grupy lub grup przydziela się każdemu członkowi tej innej grupy zgodnie z art. 86–102 na podstawie wskaźników obowiązujących w roku podatkowym, w którym nastąpiła reorganizacja przedsiębiorstw, i przenosi się je na przyszłe okresy.
2. W przypadku połączenia, w rozumieniu art. 2 lit. a) pkt (i) oraz (ii) dyrektywy Rady 2009/133/WE¹⁹, dwóch głównych podatników lub większej ich liczby wszelkie nierozliczone straty grupy przydziela się jej członkom zgodnie z art. 86–102 na podstawie wskaźników obowiązujących w roku podatkowym, w którym doszło do połączenia, i przenosi się je na przyszłe okresy.

ROZDZIAŁ XII

TRANSAKCJE MIĘDZY GRUPĄ A INNYMI PODMIOTAMI

Artykuł 72

Zwolnienie z progresją

Nie naruszając przepisów art. 75, przy ustalaniu stawki podatkowej mającej zastosowanie do podatnika można uwzględnić przychód zwolniony z opodatkowania na podstawie art. 11 lit. c), d) lub e).

¹⁹ Dz.U. L 310 z 25.11.2009, s. 34.

Artykuł 73
Odstąpienie od zwolnienia na rzecz metody zaliczenia

Przepisów art. 11 lit. c), d) lub e) nie stosuje się, w przypadku gdy jednostka, która dokonała wypłaty zysku podzielonego, jednostka, w przypadku której zbyto posiadane w niej udziały, lub zakład podlegały w państwie, w którym jednostka jest rezydentem, lub państwie, w którym położony jest zakład:

- a) podatkwowi od zysków, na zasadach ogólnych obowiązujących w tym państwie trzecim, według ustawowej stawki podatku od osób prawnych w wysokości mniejszej niż 40 % średniej ustawowej stawki podatku od osób prawnych obowiązującej w państwach członkowskich; lub
- b) szczególnym zasadom w tym państwie trzecim dopuszczającym znacznie niższy poziom opodatkowania niż zasady ogólne.

Komisja publikuje corocznie średnią ustawową stawkę podatku od osób prawnych obowiązującą w państwach członkowskich. Stawka ta liczona jest jako średnia arytmetyczna. Do celów niniejszego artykułu oraz art. 81 i 82 zmienione stawki stosuje się po raz pierwszy do podatników w ich roku podatkowym rozpoczynającym się po wprowadzeniu zmiany.

Artykuł 74
Obliczenie dochodu zagranicznego zakładu

W przypadku gdy art. 73 ma zastosowanie do dochodu zakładu w państwie trzecim, przychody tego zakładu, jego koszty i inne pozycje podlegające odliczeniu ustala się na podstawie przepisów dotyczących systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 75
Wyłączenie zwolnienia w przypadku zbycia udziałów (akcji)

W przypadku gdy w wyniku zbycia udziałów (akcji) podatnik, który nabył w bieżącym roku podatkowym lub w ubiegłych latach podatkowych w ramach transakcji wewnątrz grupy składnik aktywów trwałych lub większą liczbę aktywów trwałych, innych niż aktywa amortyzowane w pakiecie, opuszcza grupę, kwota odpowiadająca wartości tych aktywów nie podlega zwolnieniu, chyba że zostanie wykazane, że transakcje wewnątrz grupy zostały przeprowadzone z ważnych względów handlowych.

Kwotę nieobjętą zwolnieniem stanowi wartość rynkowa składnika lub składników aktywów w momencie przeniesienia pomniejszona o wartość dla celów podatkowych składników aktywów lub o koszty, o których mowa w art. 20, dotyczące aktywów trwałych niepodlegających amortyzacji.

W przypadku gdy beneficjentem rzeczywistym zbytych udziałów (akcji) jest podatnik niebędący rezydentem lub podmiot niebędący podatnikiem, uznaje się, że wartość rynkowa składnika lub składników aktywów w momencie przeniesienia, pomniejszona o wartość dla celów podatkowych, została otrzymana przez podatnika, który posiadał dane składniki aktywów przed dokonaniem transakcji wewnątrz grupy, o której mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 76

Odsetki i opłaty licencyjne oraz wszelkie inne dochody opodatkowane u źródła

1. W przypadku gdy podatnik osiąga dochody, które opodatkowano w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, inne niż dochody zwolnione na podstawie art. 11 lit. c), d) lub e), dopuszcza się odliczenie od zobowiązania podatkowego tego podatnika.
2. Kwotę odliczenia dzieli się między członków grupy w oparciu o wzór obowiązujący w danym roku podatkowym zgodnie z art. 86–102.
3. Kwotę odliczenia oblicza się osobno dla każdego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego oraz dla każdego rodzaju dochodu. Wysokość odliczenia nie może przekroczyć kwoty wynikającej z opodatkowania dochodów przypisanych podatnikowi lub zakładowi stawką podatku od osób prawnych obowiązującą w państwie członkowskim, w którym podatnik jest rezydentem lub w którym położony jest zakład.
4. Przy obliczaniu wysokości odliczenia kwotę dochodu pomniejsza się o związane z nim koszty podlegające odliczeniu, których wysokość ustala się na 2 % tej kwoty, chyba że podatnik dowiedzie poniesienia kosztów w innej wysokości.
5. Wysokość odliczenia od zobowiązania podatkowego w państwie trzecim nie może przekroczyć kwoty ostatecznego zobowiązania podatnika z tytułu podatku od osób prawnych, chyba że umowa zawarta między państwem członkowskim, w którym podatnik jest rezydentem, a państwem trzecim stanowi inaczej.

Artykuł 77

Podatek u źródła

Odsetki oraz opłaty licencyjne zapłacone przez podatnika na rzecz beneficjenta spoza grupy mogą podlegać opodatkowaniu podatkiem u źródła w państwie członkowskim podatnika według obowiązujących przepisów prawa krajowego oraz wszelkich obowiązujących umów o unikaniu podwójnego opodatkowania. Kwotę podatku u źródła dzieli się między państwa członkowskie w oparciu o wzór obowiązujący w roku podatkowym, w którym naliczono podatek, zgodnie z art. 86–102.

ROZDZIAŁ XIII

TRANSAKCJE MIĘDZY PRZEDSIĘBIORSTWAMI POWIĄZANYMI

Artykuł 78

Przedsiębiorstwa powiązane

1. Jeżeli podatnik bezpośrednio lub pośrednio uczestniczy w zarządzaniu podmiotem niebędącym podatnikiem lub podatnikiem nienależącym do tej samej grupy, sprawowaniu nad nim kontroli lub bezpośrednio lub pośrednio posiada udział w

kapitale takiego podmiotu lub podatnika, takie dwa przedsiębiorstwa uważa się za przedsiębiorstwa powiązane.

Jeżeli ta sama osoba bezpośrednio lub pośrednio uczestniczy w zarządzaniu podatnikiem i podmiotem niebędącym podatnikiem lub podatnikami nienależącymi do tej samej grupy, w sprawowaniu nad nimi kontroli lub bezpośrednio lub pośrednio posiada udział w kapitale takiego podatnika i podmiotu niebędącego podatnikiem lub podatników nienależących do tej samej grupy, wszystkie takie przedsiębiorstwa uważa się za przedsiębiorstwa powiązane.

Podatnika uznaje się za przedsiębiorstwo powiązane w stosunku do jego zakładu w państwie trzecim. Podatnika niebędącego rezydentem uznaje się za przedsiębiorstwo powiązane w stosunku do jego zakładu w państwie członkowskim.

2. Do celów ust. 1 stosuje się następujące zasady:

- a) udział w sprawowaniu kontroli oznacza posiadanie udziału wynoszącego ponad 20 % praw głosu;
- b) udział w kapitale oznacza prawo własności ponad 20 % kapitału;
- c) udział w zarządzaniu oznacza możliwość wywierania znacznego wpływu na zarządzanie przedsiębiorstwem powiązanym;
- d) osobę fizyczną, jej współmałżonka oraz wstępnych lub zstępnych w linii prostej traktuje się jako pojedynczą osobę.

W przypadku udziału pośredniego spełnienie wymogów lit. a) i b) ustala się, mnożąc wysokości udziału na kolejnych poziomach. Uznaje się, że podatnik posiadający ponad 50 % praw głosu posiada 100 % tych praw.

Artykuł 79

Korekta cen w stosunkach między przedsiębiorstwami powiązanymi

W przypadku ustalenia lub narzucenia w stosunkach między przedsiębiorstwami powiązanymi warunków, które różnią się od warunków, które ustalono by między niezależnymi przedsiębiorstwami, wszelkie dochody, które podatnik osiągnąłby gdyby nie istniały te warunki, a których, z powodu istnienia tych warunków, nie osiągnął, podlegają doliczeniu do dochodu tego podatnika i stosownemu opodatkowaniu.

ROZDZIAŁ XIV

PRZEPISY W ZAKRESIE ZWALCZANIA NADUŻYĆ

Artykuł 80

Ogólny przepis w zakresie zwalczania nadużyć

Przy obliczaniu podstawy opodatkowania pomija się pozorne transakcje przeprowadzane wyłącznie w celu uniknięcia opodatkowania.

Przepisów akapitu pierwszego nie stosuje się do czynności mających autentycznie handlowy charakter, w przypadku gdy podatnik może dokonać wyboru między przynajmniej dwoma możliwymi transakcjami, które wywierają ten sam skutek handlowy, lecz w wyniku których powstają różne podstawy opodatkowania.

Artykuł 81

Wyłączenie możliwości odliczenia odsetek

1. Odsetki zapłacone przedsiębiorstwu powiązanemu, które jest rezydentem w państwie trzecim, nie podlegają odliczeniu, w przypadku gdy nie istnieje umowa o wymianie informacji o treści porównywalnej do przepisów dotyczących wymiany informacji na wniosek przewidzianych w dyrektywie 2011/16/UE oraz spełniony jest jeden z poniższych warunków:
 - a) zasady ogólne obowiązujące w państwie trzecim stanowią o istnieniu podatku od zysków według ustawowej stawki podatku od osób prawnych w wysokości mniejszej niż 40 % średniej ustawowej stawki podatku od osób prawnych obowiązującej w państwach członkowskich;
 - b) przedsiębiorstwo powiązane podlega szczególnym zasadom w tym państwie trzecim dopuszczającym znacznie niższy poziom opodatkowania niż zasady ogólne.
2. Pojęcie „odsetki” oznacza przychód z wszelkiego rodzaju wierzytelności, zabezpieczonych hipoteką lub nie, oraz uprawniających lub nie do udziału w zyskach dłużnika, w szczególności przychód z papierów wartościowych oraz przychód z obligacji, łącznie z premiami oraz nagrodami związanymi z takimi papierami wartościowymi i obligacjami. Odsetek nie stanowią kary z tytułu nieterminowych płatności.
3. Niezależnie od przepisów ust. 1 odsetki zapłacone jednostce, która jest rezydentem w państwie trzecim, z którym nie zawarto umowy o wymianie informacji o treści porównywalnej do treści przepisów dotyczących wymiany informacji na wniosek przewidzianych w dyrektywie 2011/16/UE, podlegają odliczeniu w kwocie nieprzekraczającej kwoty, którą określiłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, w przypadku gdy spełniony jest jeden z poniższych warunków:
 - a) kwotę tych odsetek doliczono do podstawy opodatkowania jako dochód przedsiębiorstwa powiązanego zgodnie z art. 82;
 - b) odsetki zapłacono przedsiębiorstwu, którego główny rodzaj akcji znajduje się w obrocie na uznanej giełdzie lub giełdach;
 - c) odsetki zapłacono jednostce aktywnie prowadzącej w państwie swojej siedziby handel lub działalność gospodarczą. Rozumie się przez to niezależną jednostkę gospodarczą prowadzoną dla zysku, w ramach której dyrektorzy i pracownicy prowadzą istotną działalność kierowniczą i operacyjną.

Artykuł 82
Kontrolowane przedsiębiorstwa zagraniczne

1. Do podstawy opodatkowania zalicza się niepodzielone dochody jednostki będącej rezydentem w państwie trzecim, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:
 - a) podatnik, samodzielnie lub razem ze swoimi przedsiębiorstwami powiązanymi, posiada bezpośredni lub pośredni udział wynoszący ponad 50 % praw głosu lub jest właścicielem ponad 50 % kapitału lub ma prawo do ponad 50 % zysków tej jednostki;
 - b) zgodnie z zasadami ogólnymi obowiązującymi w państwie trzecim zyski podlegają opodatkowaniu według ustawowej stawki podatku od osób prawnych w wysokości mniejszej niż 40 % średniej ustawowej stawki podatku od osób prawnych obowiązującej w państwach członkowskich lub jednostka podlega zasadom szczególnym dopuszczającym znacznie niższy poziom opodatkowania niż zasady ogólne;
 - c) ponad 30 % dochodów osiągniętych przez tę jednostkę zalicza się do jednej lub kilku kategorii określonych w ust. 3;
 - d) przedsiębiorstwo nie jest przedsiębiorstwem, którego główny rodzaj akcji znajduje się w obrocie na uznanej giełdzie lub giełdach.
2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się, w przypadku gdy państwo trzecie jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym i istnieje umowa o wymianie informacji o treści porównywalnej do treści przepisów dotyczących wymiany informacji na wniosek przewidzianych w dyrektywie 2011/16/UE.
3. Do celów ust. 1 lit. c) uwzględnia się następujące kategorie dochodów, pod warunkiem że ponad 50 % dochodów jednostki z danej kategorii osiągnięto z transakcji z podatnikiem lub jego przedsiębiorstwami powiązanymi:
 - a) odsetki lub wszelkie inne dochody wygenerowane przez aktywa finansowe;
 - b) opłaty licencyjne lub wszelkie inne dochody wygenerowane przez własność intelektualną;
 - c) dywidendy i przychody ze zbycia udziałów (akcji);
 - d) dochody z ruchomości;
 - e) dochody z nieruchomości, chyba że na podstawie umowy zawartej z państwem trzecim państwu członkowskiemu podatnika nie przysługiwałoby prawo do opodatkowania tych dochodów;
 - f) dochody z działalności ubezpieczeniowej, bankowej oraz innej działalności finansowej.

Artykuł 83
Obliczenia

1. Dochód, który należy uwzględnić w podstawie opodatkowania, oblicza się zgodnie z przepisami art. 9–15. Do podstawy opodatkowania nie zalicza się strat jednostki zagranicznej, które przenosi się na kolejne okresy i uwzględnia przy stosowaniu art. 82 w kolejnych latach.
2. Dochód, który należy uwzględnić w podstawie opodatkowania, oblicza się proporcjonalnie do posiadanego przez podatnika udziału w zyskach jednostki zagranicznej.
3. Dochód uwzględnia się w roku podatkowym, w którym przypada koniec roku podatkowego jednostki zagranicznej.
4. W przypadku gdy jednostka zagraniczna dokona następnie wypłaty podzielonych zysków na rzecz podatnika, kwoty dochodu uprzednio zaliczonego do podstawy opodatkowania zgodnie z art. 82 odlicza się od podstawy opodatkowania przy obliczaniu zobowiązania podatkowego podatnika z tytułu podatku od podzielonych dochodów.
5. W przypadku zbycia przez podatnika swojego udziału w jednostce, przychody z tego tytułu obniża się, do celów obliczenia zobowiązania podatnika z tytułu podatku od tych przychodów, o wszelkie niepodzielone kwoty, które zaliczono już do podstawy opodatkowania.

ROZDZIAŁ XV

JEDNOSTKI PRZEJRZYSTE FISKALNIE

Artykuł 84

Zasady przydzielania dochodów jednostek przejrzystych fiskalnie podatnikom posiadającym w nich udział

1. W przypadku uznania jednostki za przejrzystą fiskalnie w państwie członkowskim, w którym jest położona, podatnik posiadający udział w tej jednostce zalicza swój udział w dochodach tej jednostki do swojej podstawy opodatkowania. Do celów tych obliczeń dochód oblicza się zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.
2. Transakcje między podatnikiem a tą jednostką pomija się proporcjonalnie do wielkości udziału podatnika w tej jednostce. Przyjmuje się więc, że dochód podatnika osiągnięty z takich transakcji stanowi część kwoty obliczonej na warunkach rynkowych, którą uzgodniłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, która odpowiada wielkości prawa własności osoby trzeciej w stosunku do tej jednostki.
3. Podatnikowi przysługuje ulga z tytułu podwójnego opodatkowania zgodnie z art. 76 ust. 1, 2, 3 i 5.

Artykuł 85

Zasady ustalania przejrzystości fiskalnej w przypadku jednostek z państw trzecich

W przypadku gdy jednostka położona jest w państwie trzecim, kwestię, czy dana jednostka jest przejrzysta fiskalnie, rozstrzyga się zgodnie z prawem państwa członkowskiego podatnika. Jeżeli co najmniej dwóch członków grupy posiada udział w tej samej jednostce położonej w państwie trzecim, sposób traktowania tej jednostki ustala się w drodze porozumienia między właściwymi państwami członkowskimi. W przypadku braku porozumienia decyzję podejmuje główny organ podatkowy.

ROZDZIAŁ XVI

PODZIAŁ SKONSOLIDOWANEJ PODSTAWY OPODATKOWANIA

Artykuł 86

Zasady ogólne

1. Skonsolidowaną podstawę opodatkowania dzieli się między członków grupy w każdym roku podatkowym w oparciu o wzór podziału. Przy ustalaniu przydzielonego udziału członka grupy A stosuje się następujący wzór, w którym równą wagę przypisuje się wskaźnikowi obrotu, zatrudnienia i aktywów:

$$\text{Udział A} = \left(\frac{1}{3} \frac{\text{Obrót}^A}{\text{Obrót}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{3} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Koszty wynag.}^A}{\text{Koszty wynag.}^{\text{Grupa}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{Liczba pracowników}^A}{\text{Liczba pracowników}^{\text{Grupa}}} \right) + \frac{1}{3} \frac{\text{Aktywa}^A}{\text{Aktywa}^{\text{Grupa}}} \right) * \text{Skonsolid. podst. opodatk.}$$

2. Podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania grupy dokonuje się wyłącznie wtedy, jeżeli ma ona wartość dodatnią.
3. Obliczenia na potrzeby podziału skonsolidowanej podstawy opodatkowania przeprowadza się na koniec roku podatkowego grupy.
4. Okres co najmniej 15 dni w miesiącu kalendarzowym traktuje się jako pełny miesiąc.

Artykuł 87

Klauzula ochronna

Jeżeli główny podatnik lub właściwy organ uznają, że wynik podziału przypisany członkowi grupy nie odzwierciedla rzetelnie zakresu jego działalności gospodarczej, główny podatnik lub właściwy organ może, w drodze wyjątku od zasady określonej w art. 86, zażądać zastosowania metody alternatywnej. Metodę alternatywną stosuje się, jeżeli w wyniku konsultacji między właściwymi organami i, w stosownym przypadku, rozmów prowadzonych zgodnie z art. 132 wszystkie te organy wyrażą na nią zgodę. Państwo członkowskie głównego organu podatkowego informuje Komisję o zastosowanej metodzie alternatywnej.

Artykuł 88
Przystąpienie do grupy i wystąpienie z grupy

W przypadku przystąpienia przedsiębiorstwa do grupy lub wystąpienia z niej w trakcie roku podatkowego przydzielony udział tego przedsiębiorstwa oblicza się proporcjonalnie, z uwzględnieniem liczby miesięcy kalendarzowych, przez które przedsiębiorstwo należało do grupy w roku podatkowym.

Artykuł 89
Jednostki przejrzyste fiskalnie

W przypadku gdy podatnik posiada udział w jednostce przejrzystej fiskalnie, wskaźniki użyte do obliczenia jego przydzielonego udziału uwzględniają obrót, koszty wynagrodzeń i aktywa jednostki przejrzystej fiskalnie w stosunku, w jakim podatnik uczestniczy w jej zyskach i stratach.

Artykuł 90
Budowa wskaźnika zatrudnienia

1. Na wskaźnik zatrudnienia składają się po połowie: całkowite koszty wynagrodzeń członka grupy (w liczniku) i całkowite koszty wynagrodzeń grupy (w mianowniku) oraz liczba pracowników członka grupy (w liczniku) i liczba pracowników grupy (w mianowniku). W przypadku uwzględnienia danego pracownika we wskaźniku zatrudnienia członka grupy, kwotę kosztów wynagrodzeń dotyczących tego pracownika również zalicza się do wskaźnika zatrudnienia dla tego członka grupy.
2. Liczbę pracowników oblicza się na koniec roku podatkowego.
3. Definicję pracownika określa prawo krajowe państwa członkowskiego, w którym świadczona jest praca.

Artykuł 91
Przyporządkowanie pracowników i kosztów wynagrodzeń

1. Pracowników uwzględnia się we wskaźniku zatrudnienia tego członka grupy, od którego otrzymują wynagrodzenie.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1 w przypadku, gdy pracownicy fizycznie świadczą pracę pod kontrolą oraz na odpowiedzialność członka grupy innego niż członek grupy, od którego otrzymują wynagrodzenie, pracowników tych oraz kwotę dotyczącą ich kosztów wynagrodzeń uwzględnia się we wskaźniku zatrudnienia tego pierwszego członka grupy.

Przepis ten stosuje się wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:

- a) zatrudnienie trwa przez nieprzerwany okres przynajmniej trzech miesięcy;
- b) pracownicy ci stanowią przynajmniej 5 % całkowitej liczby pracowników członka grupy, od którego otrzymują wynagrodzenie.

3. Niezależnie od przepisów ust. 1 do pracowników zalicza się osoby, które, choć nie są bezpośrednio zatrudnione przez członka grupy, wykonują zadania podobne do tych, które wykonują pracownicy.
4. Pojęcie „koszty wynagrodzeń” obejmuje koszty wynagrodzeń, premie oraz wszelkie inne świadczenia pracownicze, w tym odnośne koszty świadczeń emerytalnych i zabezpieczenia społecznego ponoszone przez pracodawcę.
5. Koszty wynagrodzeń wycenia się w kwocie tych kosztów, które pracodawca traktuje jako podlegające odliczeniu w roku podatkowym.

Artykuł 92
Budowa wskaźnika aktywów

1. Na wskaźnik aktywów składają się: średnia wartość wszystkich rzeczowych aktywów trwałych będących własnością członka grupy, przez niego dzierzawionych lub leasingowanych (w liczniku) oraz średnia wartość wszystkich rzeczowych aktywów trwałych będących własnością grupy lub przez nią dzierzawionych lub leasingowanych (w mianowniku).
2. W okresie pięciu lat po przystąpieniu podatnika do istniejącej lub nowej grupy w jego wskaźniku aktywów uwzględnia się również całkowitą kwotę kosztów poniesionych przez podatnika na badania, rozwój, marketing i reklamę w okresie sześciu lat przed jego przystąpieniem do grupy.

Artykuł 93
Przyporządkowanie aktywów

1. Składnik aktywów uwzględnia się we wskaźniku aktywów właściciela faktycznego tego składnika. W przypadku niemożności ustalenia właściciela faktycznego dany składnik aktywów uwzględnia się we wskaźniku aktywów właściciela prawnego.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1, jeżeli składnik aktywów nie jest faktycznie użytkowany przez jego właściciela faktycznego, składnik ten uwzględnia się we wskaźniku członka grupy, który faktycznie go użytkuje. Przepis ten stosuje się jednak wyłącznie do aktywów, których wartość stanowi ponad 5 % wartości dla celów podatkowych wszystkich rzeczowych aktywów trwałych członka grupy, który faktycznie użytkuje dany składnik aktywów.
3. Z wyjątkiem przypadku leasingu między członkami grupy aktywa będące przedmiotem leasingu uwzględnia się we wskaźniku aktywów członka grupy, który jest leasingobiorcą lub leasingodawcą danego składnika aktywów. Ten sam przepis stosuje się do aktywów będących przedmiotem dzierżawy.

Artykuł 94
Wycena

1. Grunty oraz inne rzeczowe aktywa trwale niepodlegające amortyzacji wycenia się według ceny ich nabycia lub kosztu ich wytworzenia.

2. Składnik rzeczowych aktywów trwałych podlegający indywidualnej amortyzacji wycenia się według średniej z jego wartości do celów podatkowych na początek i na koniec roku podatkowego.

W przypadku gdy, w wyniku jednej lub większej liczby transakcji wewnątrz grupy, składnik rzeczowych aktywów trwałych podlegający indywidualnej amortyzacji uwzględniono we wskaźniku aktywów członka grupy przez okres krótszy niż rok podatkowy, wartość, którą należy uwzględnić, oblicza się, uwzględniając liczbę pełnych miesięcy.

3. Pakiet rzeczowych aktywów trwałych wycenia się według średniej z jego wartości dla celów podatkowych na początek i na koniec roku podatkowego.
4. W przypadku gdy dzierżawca lub leasingobiorca składnika aktywów nie jest jego właścicielem faktycznym, aktywa będące przedmiotem dzierżawy lub leasingu wycenia on według kwoty stanowiącej ośmiokrotność należnych rocznych czynszów lub rat leasingowych netto pomniejszonej o wszelkie kwoty należne z tytułu poddzierżawy lub podleasingu.

W przypadku gdy członek grupy oddaje składnik aktywów w dzierżawę lub leasing, nie będąc jego właścicielem faktycznym, aktywa będące przedmiotem dzierżawy lub leasingu wycenia on według kwoty stanowiącej ośmiokrotność rocznych należnych czynszów lub rat leasingowych netto.

5. W przypadku gdy, w następstwie przeniesienia składnika aktywów wewnątrz grupy w tym samym lub poprzednim roku podatkowym, członek grupy dokonuje sprzedaży składnika aktywów poza grupę, składnik ten uwzględnia się we wskaźniku aktywów członka grupy dokonującego przeniesienia w okresie między datą dokonania przeniesienia tego składnika wewnątrz grupy a datą jego sprzedaży poza grupę. Przepisu tego nie stosuje się, w przypadku gdy zainteresowani członkowie grupy wykażą, że przeniesienia wewnątrz grupy dokonano z autentycznych względów handlowych.

Artykuł 95

Budowa wskaźnika obrotu

1. Na wskaźnik obrotu składają się: całkowity obrót członka grupy, w tym zakładu uznanego za istniejący na podstawie art. 70 ust. 2 akapit drugi (w liczniku) oraz całkowity obrót grupy (w mianowniku).
2. Obrót oznacza przychody z wszystkich transakcji sprzedaży towarów i świadczenia usług po odliczeniu rabatów i zwrotów, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, innych podatków i należności. We wskaźniku obrotu nie uwzględnia się przychodów zwolnionych z opodatkowania, odsetek, dywidend, należności licencyjnych oraz przychodów ze zbycia aktywów trwałych, chyba że stanowią przychody osiągnięte w ramach zwykłego obrotu handlowego lub działalności gospodarczej. Nie uwzględnia się transakcji sprzedaży towarów i świadczenia usług wewnątrz grupy.
3. Obrót wycenia się zgodnie z przepisami art. 22.

Artykuł 96
Obrót według miejsca przeznaczenia

1. Przychody ze sprzedaży towarów uwzględnia się we wskaźniku obrotu członka grupy położonego w państwie członkowskim, w którym kończy się wysyłka lub transport towarów do nabywającej je osoby. W przypadku niemożności ustalenia tego miejsca przychody ze sprzedaży towarów przypisuje się członkowi grupy położonemu w państwie członkowskim, w którym po raz ostatni możliwe było ustalenie lokalizacji towarów.
2. Przychody ze świadczenia usług uwzględnia się we wskaźniku obrotu członka grupy położonego w państwie członkowskim, w którym następuje fizyczne wykonanie usług.
3. W przypadku uwzględnienia we wskaźniku obrotu przychodów zwolnionych z opodatkowania, odsetek, dywidend i należności licencyjnych oraz przychodów ze zbycia aktywów, pozycje te przypisuje się beneficjentowi.
4. Jeżeli w państwie członkowskim, które jest miejscem dostawy towarów lub wykonania usług, nie jest obecny członek grupy lub jeżeli dostawa towarów lub wykonanie usług ma miejsce w państwie trzecim, obrót z tego tytułu uwzględnia się we wskaźniku obrotu wszystkich członków grupy proporcjonalnie do wysokości ich wskaźnika zatrudnienia i wskaźnika aktywów.
5. Jeżeli w państwie członkowskim, które jest miejscem dostawy towarów lub wykonania usług, obecnych jest dwóch lub większa liczba członków grupy, obrót z tego tytułu uwzględnia się we wskaźniku obrotu wszystkich członków grupy położonych w tym państwie członkowskim proporcjonalnie do wysokości ich wskaźnika zatrudnienia i wskaźnika aktywów.

Artykuł 97
Przepisy dotyczące obliczania wskaźników

Komisja może przyjąć akty określające szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wskaźnika zatrudnienia, wskaźnika aktywów i wskaźnika obrotu, przyporządkowania do poszczególnych wskaźników pracowników i kosztów wynagrodzeń, aktywów oraz obrotu oraz wyceny aktywów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 131 ust. 2.

Artykuł 98
Instytucje finansowe

1. Za instytucje finansowe uznaje się:
 - a) instytucje kredytowe posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności w Unii zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁰;

²⁰ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

- b) podmioty, z wyjątkiem zakładów ubezpieczeń określonych w art. 99, które posiadają aktywa finansowe stanowiące co najmniej 80 % całości ich aktywów trwałych, które wyceniono zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.
2. We wskaźniku aktywów instytucji finansowej uwzględnia się 10 % wartości aktywów finansowych, z wyjątkiem udziałów kapitałowych i udziałów (akcji) własnych. Aktywa finansowe uwzględnia się we wskaźniku aktywów członka grupy, w którego księgach aktywa te ujęto, w momencie gdy został członkiem grupy.
 3. We wskaźniku obrotu instytucji finansowej uwzględnia się 10 % jej przychodów w postaci odsetek, opłat, prowizji i przychodów z papierów wartościowych, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, innych podatków i należności. Do celów art. 96 ust. 2 usługi finansowe uznaje się za wykonane, w przypadku kredytu zabezpieczonego, w państwie członkowskim, w którym położone jest zabezpieczenie, lub w przypadku niemożności ustalenia tego państwa członkowskiego – w państwie członkowskim, w którym zarejestrowano zabezpieczenie. Inne usługi finansowe uznaje się za wykonane w państwie członkowskim kredytobiorcy lub osoby, która uiszcza opłaty, prowizje lub ponosi inne koszty. W przypadku niemożności ustalenia kredytobiorcy lub osoby, która uiszcza opłaty, prowizje lub ponosi inne koszty, lub państwa członkowskiego, w którym położone lub zarejestrowane jest zabezpieczenie, obrót przypisuje się wszystkim członkom grupy proporcjonalnie do wysokości ich wskaźnika zatrudnienia i wskaźnika aktywów.

Artykuł 99
Zakłady ubezpieczeń

1. Pojęcie „zakłady ubezpieczeń” oznacza zakłady posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności w państwach członkowskich zgodnie z dyrektywą 73/239/EWG w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, dyrektywą 2002/83/WE w zakresie ubezpieczeń na życie i dyrektywą 2005/68/WE w zakresie reasekuracji.
2. We wskaźniku aktywów zakładów ubezpieczeń uwzględnia się 10 % wartości aktywów finansowych zgodnie z art. 98 ust. 2.
3. We wskaźniku obrotu zakładów ubezpieczeń uwzględnia się 10 % wszystkich składek zarobionych, po odliczeniu kosztów reasekuracji, przychody z lokat z uwzględnieniem kosztów przeniesione z rachunku nietechnicznego, inne przychody techniczne, po odliczeniu kosztów reasekuracji, oraz przychody z inwestycji, opłaty i prowizje, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, innych podatków i należności. Do celów art. 96 ust. 2 usługi ubezpieczeniowe uznaje się za wykonane w państwie członkowskim ubezpieczającego. Inne obroty przypisuje się wszystkim członkom grupy proporcjonalnie do wysokości ich wskaźnika zatrudnienia i wskaźnika aktywów.

Artykuł 100
Ropa naftowa i gaz

Niezależnie od przepisów art. 96 ust. 1, 2 i 3 obrót członka grupy, który swoją podstawową działalność prowadzi w obszarze poszukiwania i wydobycia ropy naftowej lub gazu, przypisuje się temu członkowi grupy w państwie członkowskim, w którym ma być pozyskiwana lub wydobywana ropa naftowa lub gaz.

Niezależnie od przepisów art. 96 ust. 4 i 5, jeżeli w państwie członkowskim, w którym prowadzi się poszukiwania i wydobycie ropy naftowej lub gazu, nie jest obecny członek grupy lub jeżeli poszukiwania lub wydobycie prowadzi się w państwie trzecim, w którym członek grupy, który prowadzi poszukiwania lub wydobycie ropy naftowej lub gazu, nie utrzymuje zakładu, obrót przypisuje się temu członkowi grupy.

Artykuł 101
Żegluga morska, transport wodny śródlądowy i transport lotniczy

Przychodów, kosztów oraz innych podlegających odliczeniu pozycji członka grupy, którego podstawowa działalność polega na eksploatacji statków lub statków powietrznych w ruchu międzynarodowym lub eksploatacji łodzi biorących udział w transporcie wodnym śródlądowym, nie dzieli się według wzoru, o którym mowa w art. 86, lecz przypisuje się je temu członkowi grupy. Tego członka grupy nie uwzględnia się w obliczeniach przy zastosowaniu wzoru podziału.

Artykuł 102
Pozycje podlegające odliczeniu od przydzielonego udziału

Przydzielony udział koryguje się o następujące pozycje:

- a) nierozliczone straty poniesione przez podatnika przed rozpoczęciem stosowania systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, o których mowa w art. 64;
- b) nierozliczone straty poniesione na poziomie grupy, o których mowa w art. 64 w związku z art. 66 lit. b) oraz w art. 71;
- c) kwoty dotyczące zbycia aktywów trwałych, o których mowa w art. 61, przychody i koszty dotyczące umów długoterminowych, o których mowa w art. 62, oraz kosztów przyszłych, o których mowa w art. 63;
- d) w przypadku zakładów ubezpieczeń opcjonalne rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe, o których mowa w art. 30 lit. c);
- e) podatki wymienione w załączniku III, jeżeli krajowe przepisy przewidują możliwość odliczenia.

Artykuł 103
Zobowiązanie podatkowe

Zobowiązanie podatkowe każdego członka grupy stanowi wynik zastosowania krajowej stawki podatkowej do przydzielonego udziału, skorygowanego zgodnie z art. 102, a następnie obniżony o odliczenia przewidziane w art. 76.

ROZDZIAŁ XVII

ADMINISTRACJA I PROCEDURY

Artykuł 104
Zawiadomienie o stosowaniu systemu

1. Samodzielny podatnik dokonuje wyboru systemu przewidzianego w niniejszej dyrektywie, zawiadamiając o stosowaniu systemu właściwy organ państwa członkowskiego, w którym jest rezydentem, lub w przypadku zakładu podatnika niebędącego rezydentem – właściwy organ państwa członkowskiego, w którym położony jest ten zakład. W przypadku grupy główny podatnik dokonuje w imieniu grupy zawiadomienia głównego organu podatkowego.

Zawiadomienie składa się przynajmniej na trzy miesiące przed rozpoczęciem roku podatkowego, w którym podatnik lub grupa zamierza rozpocząć stosowanie systemu.

2. Zawiadomienie o stosowaniu systemu dotyczy wszystkich członków grupy. Wyłączeniu z grupy mogą jednak podlegać przedsiębiorstwa żeglugowe podlegające szczególnym zasadom opodatkowania.
3. Główny organ podatkowy niezwłocznie przekazuje zawiadomienie o stosowaniu systemu właściwym organom wszystkich państw członkowskich, w których członkowie grupy są rezydentami lub posiadają siedzibę. Organy te mogą przekazać głównemu organowi podatkowemu w terminie miesiąca od daty przekazania zawiadomienia swoje stanowisko oraz wszelkie istotne informacje dotyczące ważności i zakresu zawiadomienia o stosowaniu systemu.

Artykuł 105
Okres stosowania systemu przez grupę

1. Z chwilą przyjęcia zawiadomienia o stosowaniu systemu samodzielny podatnik lub grupa, stosownie do przypadku, stosują system przewidziany w niniejszej dyrektywie przez okres pięciu lat podatkowych. Po upływie tego początkowego okresu samodzielny podatnik lub grupa stosują nadal wspomniany system przez kolejne okresy trzech lat podatkowych, chyba że złożą zawiadomienie o rezygnacji. Zawiadomienie o rezygnacji złożyć może podatnik do swojego właściwego organu, a w przypadku grupy główny podatnik – do głównego organu podatkowego, w okresie trzech miesięcy przed końcem okresu początkowego lub kolejnego okresu.

2. W przypadku przystąpienia podatnika lub podmiotu niebędącego podatnikiem do grupy okres stosowania systemu przez grupę nie ulega zmianie. W przypadku przystąpienia innej grupy do grupy lub połączenia dwóch lub większej liczby grup powiększona grupa nadal stosuje wspomniany system do końca okresu stosowania systemu obowiązującego tę z dotychczasowych grup, której okres kończy się najpóźniej, chyba że wyjątkowe okoliczności sprawiają, że bardziej właściwe jest zastosowanie krótszego okresu.
3. W przypadku wystąpienia podatnika z grupy lub rozwiązania grupy podatek lub podatnicy nadal stosują system przez pozostałą część bieżącego okresu stosowania systemu przez grupę.

Artykuł 106

Informacje w zawiadomieniu o stosowaniu systemu

W zawiadomieniu o stosowaniu systemu podaje się następujące informacje:

- a) dane identyfikacyjne podatnika lub członków grupy;
- b) w przypadku grupy dowód spełnienia kryteriów określonych w art. 54 i 55;
- c) dane identyfikacyjne każdego przedsiębiorstwa powiązanego, o którym mowa w art. 78;
- d) formę prawną, siedzibę oraz miejsce faktycznego zarządu podatników;
- e) przyjęty rok podatkowy.

Komisja może przyjąć akt ustanawiający standardowy wzór zawiadomienia o stosowaniu systemu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 131 ust. 2.

Artykuł 107

Kontrola zawiadomienia o stosowaniu systemu

1. Właściwy organ, do którego w ważny sposób złożono zawiadomienie o stosowaniu systemu, bada, czy w świetle informacji zawartych w zawiadomieniu grupa spełnia wymogi określone w niniejszej dyrektywie. Zawiadomienie uznaje się za przyjęte, o ile nie zostanie odrzucone w terminie trzech miesięcy od daty jego otrzymania.
2. Pod warunkiem dokonania przez podatnika pełnego ujawnienia wszystkich istotnych informacji zgodnie z art. 106, wszelkie późniejsze ustalenia stwierdzające niepoprawność ujawnionego wykazu członków grupy nie powodują unieważnienia zawiadomienia o stosowaniu systemu. Korekty zawiadomienia oraz podjęcia wszystkich innych koniecznych środków dokonuje się od początku roku podatkowego, w którym dokonano tego ustalenia. W przypadku braku pełnego ujawnienia informacji główny organ podatkowy, w porozumieniu z innymi zainteresowanymi właściwymi organami, może unieważnić pierwotne zawiadomienie o stosowaniu systemu.

Artykuł 108
Rok podatkowy

1. Wszyscy członkowie grupy przyjmują ten sam rok podatkowy.
2. W roku przystąpienia podatnika do istniejącej grupy podatek uzgadnia swój rok podatkowy z rokiem podatkowym grupy. Przydzielony udział podatnika za ten rok podatkowy oblicza się proporcjonalnie z uwzględnieniem liczby miesięcy kalendarzowych, przez które przedsiębiorstwo należało do grupy.
3. Przydzielony udział podatnika za rok, w którym wystąpił z grupy, oblicza się proporcjonalnie z uwzględnieniem liczby miesięcy kalendarzowych, przez które przedsiębiorstwo należało do grupy.
4. W przypadku przystąpienia samodzielnego podatnika do grupy traktuje się go tak, jakby jego rok podatkowy zakończył się w dniu poprzedzającym przystąpienie do grupy.

Artykuł 109
Składanie deklaracji podatkowej

1. Samodzielny podatnik składa swoją deklarację podatkową do właściwego organu.

W przypadku grupy główny podatnik składa w imieniu grupy skonsolidowaną deklarację podatkową do głównego organu podatkowego.
2. Deklarację traktuje się jako wymiar zobowiązania podatkowego każdego członka grupy. Jeżeli w świetle prawa państwa członkowskiego deklaracja podatkowa ma status wymiaru podatku i traktowana jest jako instrument umożliwiający egzekucję zobowiązań podatkowych, skonsolidowana deklaracja podatkowa wywiera taki sam skutek w stosunku do członka grupy podlegającego opodatkowaniu w tym państwie członkowskim.
3. Jeżeli skonsolidowana deklaracja podatkowa nie ma w świetle prawa statusu wymiaru podatku do celów egzekucji zobowiązania podatkowego, właściwy organ państwa członkowskiego może, w odniesieniu do członka grupy, który jest w nim rezydentem lub jest w nim położony, wydać instrument prawa krajowego upoważniający do przeprowadzenia egzekucji w tym państwie członkowskim. W instrumencie tym uwzględnia się dane zawarte w skonsolidowanej deklaracji podatkowej dotyczące danego członka grupy. Odwołania od wspomnianego instrumentu dopuszcza się wyłącznie w kwestiach formalnych, a nie w odniesieniu do wymiaru będącego podstawą tego instrumentu. Procedurę tę reguluje prawo krajowe danego państwa członkowskiego.
4. W przypadku gdy na podstawie art. 61 akapit trzeci uznaje się, że istnieje zakład, za wszystkie obowiązki proceduralne związane z opodatkowaniem takiego zakładu odpowiedzialny jest główny podatnik.
5. Deklarację podatkową samodzielnego podatnika składa się w terminie przewidzianym w prawie państwa członkowskiego, w którym podatnik ten jest

rezydentem lub w którym posiada zakład. Skonsolidowaną deklarację podatkową składa się w terminie dziewięciu miesięcy od końca roku podatkowego.

Artykuł 110
Treść deklaracji podatkowej

1. Deklaracja podatkowa samodzielnego podatnika zawiera następujące informacje:
 - a) dane identyfikacyjne podatnika;
 - b) rok podatkowy, którego deklaracja podatkowa dotyczy;
 - c) obliczenie podstawy opodatkowania;
 - d) dane identyfikacyjne każdego przedsiębiorstwa powiązanego, o którym mowa w art. 78.

2. Skonsolidowana deklaracja podatkowa zawiera następujące informacje:
 - a) dane identyfikacyjne głównego podatnika;
 - b) dane identyfikacyjne wszystkich członków grupy;
 - c) dane identyfikacyjne każdego przedsiębiorstwa powiązanego, o którym mowa w art. 78;
 - d) rok podatkowy, którego deklaracja podatkowa dotyczy;
 - e) obliczenie podstawy opodatkowania każdego członka grupy;
 - f) obliczenie skonsolidowanej podstawy opodatkowania;
 - g) obliczenie przydzielonego udziału każdego członka grupy;
 - h) obliczenie zobowiązania podatkowego każdego członka grupy.

Artykuł 111
Zgłoszenie błędów w deklaracji podatkowej

Główny podatnik zawiadamia główny organ podatkowy o błędach w skonsolidowanej deklaracji podatkowej. Główny organ podatkowy, w stosownych przypadkach, dokonuje korekty wymiaru podatku zgodnie z art. 114 ust. 3.

Artykuł 112
Niezłożenie deklaracji podatkowej

W przypadku niezłożenia przez głównego podatnika skonsolidowanej deklaracji podatkowej główny organ podatkowy dokonuje wymiaru podatku w terminie trzech miesięcy w oparciu o szacunkowe wyliczenia, uwzględniając dostępne informacje. Główny podatnik może odwołać się od takiego wymiaru podatku.

Artykuł 113

Przepisy dotyczące składania dokumentów drogą elektroniczną, deklaracji podatkowych i dokumentów potwierdzających

Komisja może przyjąć akty określające przepisy dotyczące składania dokumentów drogą elektroniczną, wzoru deklaracji podatkowej, wzoru skonsolidowanej deklaracji podatkowej oraz wymaganych dokumentów potwierdzających. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 131 ust. 2.

Artykuł 114

Zmiana wymiaru podatku

1. W odniesieniu do samodzielnego podatnika kontrole oraz ustalanie wymiaru podatku reguluje prawo państwa członkowskiego, w którym podatnik ten jest rezydentem lub w którym posiada zakład.
2. Główny organ podatkowy sprawdza zgodność skonsolidowanej deklaracji podatkowej z art. 110 ust. 2.
3. Główny organ podatkowy może dokonać zmiany wymiaru podatku nie później niż w terminie trzech lat od upływu ostatecznego terminu złożenia skonsolidowanej deklaracji podatkowej lub w przypadku niezłożenia deklaracji przed upływem tego terminu – nie później niż w terminie trzech lat od dokonania wymiaru podatku zgodnie z art. 112.

Zmiany wymiaru podatku można dokonać wyłącznie jeden raz w dowolnym okresie 12 miesięcy.

4. Przepisów ust. 3 nie stosuje się w przypadku gdy zmiany wymiaru podatku dokonano zgodnie z postanowieniem sądów państwa członkowskiego głównego organu podatkowego zgodnie z art. 123 lub w oparciu o wyniki postępowania służącego osiągnięciu wzajemnego porozumienia lub postępowania arbitrażowego, którego stroną jest państwo trzecie. Takiej zmiany wymiaru podatku dokonuje się w terminie 12 miesięcy od daty wydania postanowienia przez sądy państwa członkowskiego głównego organu podatkowego lub zakończenia odpowiedniego postępowania.
5. Niezależnie od przepisów ust. 3 zmiany wymiaru można dokonać w terminie sześciu lat od upływu ostatecznego terminu złożenia skonsolidowanej deklaracji podatkowej, jeżeli uzasadnia to przekłamanie ze strony podatnika będące wynikiem świadomego działania lub rażącego niedbalstwa lub w terminie 12 lat od tego terminu, jeżeli przekłamanie to jest przedmiotem postępowania karnego. Takiej zmiany wymiaru dokonuje się w terminie 12 miesięcy od wykrycia przekłamania, chyba że konieczność prowadzenia dalszych dochodzeń lub badań obiektywnie uzasadnia dłuższy termin. Każda taka zmiana wymiaru dotyczy wyłącznie przedmiotu przekłamania.
6. Przed dokonaniem zmiany wymiaru główny urząd podatkowy konsultuje się z właściwymi organami państw członkowskich, w których członek grupy jest rezydentem lub posiada siedzibę. Organy te mogą wyrazić swoje stanowisko w terminie jednego miesiąca od daty konsultacji.

Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem lub posiada siedzibę, może wezwać główny organ podatkowy do dokonania zmiany wymiaru. Niedokonanie zmiany wymiaru w terminie trzech miesięcy uznaje się za odmowę dokonania takiej zmiany.

7. Nie dokonuje się zmiany wymiaru w celu korekty skonsolidowanej podstawy opodatkowania, jeżeli różnica między zadeklarowaną podstawą a skorygowaną podstawą nie przekracza 5 000 euro lub 1 % skonsolidowanej podstawy, przy czym uwzględnia się niższą z tych kwot.

Nie dokonuje się zmiany wymiaru w celu korekty obliczenia przydzielonych udziałów, jeżeli łączną wartość przydzielonych udziałów członków grupy, którzy są rezydentami lub posiadają siedzibę w państwie członkowskim, skorygowano by o mniej niż 0,5 %.

Artykuł 115

Centralna baza danych

Skonsolidowaną deklarację podatkową oraz dokumenty potwierdzające złożone przez głównego podatnika przechowuje się w centralnej bazie danych, do której dostęp mają wszystkie właściwe organy. Centralna baza danych podlega regularnej aktualizacji o wszelkie dalsze informacje i dokumenty oraz wszystkie decyzje i zawiadomienia wydane przez główny organ podatkowy.

Artykuł 116

Wyznaczenie głównego podatnika

Główny podatek wyznaczony zgodnie z art. 4 ust. 6 nie może zostać w późniejszym czasie zmieniony. Jeżeli jednak główny podatek przestanie spełniać kryteria określone w art. 4 ust. 6, grupa wyznacza nowego głównego podatnika.

W wyjątkowych okolicznościach właściwe organy podatkowe państw członkowskich, w których członkowie grupy są rezydentami lub w których posiadają zakład, mogą – w terminie sześciu miesięcy od daty zawiadomienia o stosowaniu systemu lub w terminie sześciu miesięcy od reorganizacji, w której uczestniczy główny podatek – postanowić w drodze wzajemnego porozumienia, że głównym podatnikiem będzie podatek inny niż podatek wyznaczony przez grupę.

Artykuł 117

Prowadzenie dokumentacji

Samodzielny podatek, a w przypadku grupy – każdy członek grupy, prowadzi dokumentację i gromadzi dokumenty potwierdzające o wystarczającym poziomie szczegółowości, tak aby umożliwić właściwe wykonanie niniejszej dyrektywy oraz umożliwić przeprowadzanie kontroli.

Artykuł 118
Udostępnianie informacji właściwym organom

Na żądanie właściwego organu państwa członkowskiego, w którym podatnik jest rezydentem lub w którym położony jest jego zakład, podatnik udostępnia wszelkie informacje istotne dla ustalenia jego zobowiązania podatkowego. Na żądanie głównego organu podatkowego główny podatnik udostępnia wszelkie informacje istotne dla ustalenia skonsolidowanej podstawy opodatkowania lub zobowiązania podatkowego dowolnego członka grupy.

Artykuł 119
Wniosek o wydanie opinii przez właściwy organ

1. Podatnik może wystąpić do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym jest rezydentem lub w którym posiada zakład, z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie zastosowania niniejszej dyrektywy do konkretnej transakcji lub szeregu transakcji, które planuje zrealizować. Podatnik może również wystąpić z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie proponowanego składu grupy. Właściwy organ podejmuje wszelkie możliwe kroki w celu ustosunkowania się do wniosku w rozsądnym terminie.

Opinia wydana przez właściwy organ wiąże go, pod warunkiem że ujawniono wszystkie istotne informacje dotyczące planowanej transakcji lub szeregu transakcji, chyba że zgodnie z art. 123 sądy państwa członkowskiego głównego organu podatkowego postanowią w późniejszym czasie inaczej. Jeżeli podatnik nie zgadza się z opinią, może postąpić zgodnie ze swoją własną interpretacją, jednak musi zaznaczyć ten fakt w swojej deklaracji podatkowej lub skonsolidowanej deklaracji podatkowej.

2. W przypadku gdy w konkretną transakcję lub szereg transakcji zaangażowanych jest bezpośrednio dwóch lub większa liczba członków grupy z różnych państw członkowskich lub gdy wniosek dotyczy proponowanego składu grupy, właściwe organy tych państw członkowskich uzgadniają wspólną opinię.

Artykuł 120
Komunikacja między właściwymi organami

1. Przekazywanie informacji na mocy niniejszej dyrektywy następuje, w możliwym zakresie, drogą elektroniczną przy użyciu wspólnej sieci łączności/wspólnego systemu połączeń (CCN/CSI).
2. Właściwy organ, który otrzymuje wniosek o współpracę lub wymianę informacji w odniesieniu do członka grupy na podstawie dyrektywy 2011/16/UE, odpowiada na niego nie później niż w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania tego wniosku.

Artykuł 121
Klauzula poufności

1. Wszelkie informacje przekazane do wiadomości państwa członkowskiego na podstawie niniejszej dyrektywy zachowuje się w tym państwie członkowskim w

tajemnicy w taki sam sposób, jak informacje otrzymane na mocy przepisów krajowych tego państwa. W każdym przypadku informacje te:

- a) mogą być udostępniane tylko osobom, które zajmują się bezpośrednio ustalaniem wymiaru podatku lub sprawują kontrolę administracyjną nad ustalaniem tego wymiaru;
- b) mogą być ponadto podane do wiadomości tylko w związku z postępowaniem sądowym lub postępowaniem administracyjnym związanym z nałożeniem sankcji, jeżeli postępowanie to wszczęto w celu ustalenia wymiaru podatku lub jego weryfikacji lub ma ono związek z ustaleniem wymiaru podatku lub jego weryfikacją, i tylko tym osobom, które są bezpośrednio zaangażowane w to postępowanie; informacje te mogą jednak zostać ujawnione w trakcie jawnych posiedzeń lub w orzeczeniach sądowych, jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego przekazujący te informacje nie wniesie żadnych zastrzeżeń;
- c) nie mogą być w żadnym wypadku wykorzystywane w celach innych niż cele podatkowe lub w związku z postępowaniem sądowym lub postępowaniem administracyjnym związanym z nałożeniem sankcji, jeżeli postępowanie to wszczęto w celu ustalenia wymiaru podatku lub jego weryfikacji lub ma ono związek z ustaleniem wymiaru podatku lub jego weryfikacją.

Państwa członkowskie mogą ponadto przewidzieć możliwość wykorzystania informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, do naliczenia innych opłat, ceł i podatków objętych art. 2 dyrektywy Rady 2008/55/WE²¹.

2. Niezależnie od przepisów ust. 1 właściwy organ państwa członkowskiego przekazujący informacje może zezwolić na ich wykorzystanie do innych celów w państwie składającym wniosek, jeżeli informacje te, zgodnie z przepisami państwa przekazującego informacje, mogłyby być – w podobnych okolicznościach – wykorzystane w tym państwie do podobnych celów.

Artykuł 122 *Kontrole*

1. Główny organ podatkowy może wszczynać i koordynować kontrole członków grupy. Wszczęcie kontroli może również nastąpić na wniosek właściwego organu.

Główny organ podatkowy oraz inne zainteresowane właściwe organy wspólnie określają zakres i treść kontroli oraz członków grupy, których obejmie kontrola.

2. Kontrolę przeprowadza się zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego, w którym jest ona przeprowadzana, dostosowując je w wymaganym stopniu, tak aby zapewnić właściwe wykonanie niniejszej dyrektywy.
3. Główny organ podatkowy dokonuje zestawienia wyników wszystkich kontroli.

²¹ Dz.U. L 150 z 10.6.2008, s. 28.

Artykuł 123
Różnica zdań między państwami członkowskimi

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem lub posiada siedzibę, nie zgadza się z decyzją głównego organu podatkowego podjętą na podstawie art. 107 lub art. 114 ust. 3, ust. 5 lub ust. 6 akapit drugi, może zakwestionować tę decyzję przed sądami państwa członkowskiego głównego organu podatkowego w terminie trzech miesięcy.
2. Właściwemu organowi przysługują przynajmniej takie same prawa procesowe, jakie przysługują podatnikowi na podstawie prawa państwa członkowskiego w postępowaniach przeciwko decyzji głównego organu podatkowego.

Artykuł 124
Odwołania

1. Głównemu podatnikowi przysługuje odwołanie od:
 - a) decyzji odrzucającej zawiadomienie o stosowaniu systemu;
 - b) wezwania do ujawnienia dokumentów lub informacji;
 - c) zmienionego wymiaru;
 - d) wymiaru ustalonego w przypadku niezłożenia skonsolidowanej deklaracji podatkowej.

Odwołanie wnosi się w terminie 60 dni od otrzymania decyzji, wezwania lub wymiaru będących przedmiotem odwołania.
2. Odwołanie nie skutkuje zawieszeniem zobowiązania podatkowego podatnika.
3. Niezależnie od postanowień art. 114 ust. 3 dopuszcza się ustalenie zmienionego wymiaru w celu nadania skutku wynikowi odwołania.

Artykuł 125
Odwołania administracyjne

1. Odwołania od zmienionych wymiarów lub wymiarów ustalonych na podstawie art. 112 rozpatruje organ administracyjny właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji zgodnie z prawem państwa członkowskiego głównego organu podatkowego. Jeżeli w tym państwie członkowskim nie istnieje taki właściwy organ administracyjny, główny podatnik może wnieść odwołanie bezpośrednio do sądu.
2. Przedkładając dokumenty organowi administracyjnemu, główny organ podatkowy działa w ścisłym porozumieniu z innymi właściwymi organami.
3. Organ administracyjny może, w stosownym przypadku, zażądać od głównego podatnika i głównego organu podatkowego przekazania dowodów dotyczących spraw podatkowych członków grupy oraz innych przedsiębiorstw powiązanych oraz informacji na temat przepisów i praktyk stosowanych w innych zainteresowanych

państwach członkowskich. Właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich udzielają głównemu organowi podatkowemu wszelkiej niezbędnej pomocy.

4. W przypadku zmiany przez organ administracyjny decyzji głównego organu podatkowego zmieniona decyzja zastępuje decyzję głównego organu podatkowego i traktowana jest jako decyzja głównego organu podatkowego.
5. Organ administracyjny rozstrzyga odwołanie w terminie sześciu miesięcy. Jeżeli główny podatnik nie otrzyma decyzji w tym terminie, decyzję głównego organu podatkowego uznaje się za potwierdzoną.
6. W przypadku potwierdzenia lub zmiany decyzji głównemu podatnikowi przysługuje prawo do wniesienia odwołania bezpośrednio do sądów państwa członkowskiego głównego organu podatkowego w terminie 60 dni od otrzymania decyzji administracyjnego organu odwoławczego.
7. W przypadku unieważnienia decyzji organ administracyjny przekazuje sprawę do głównego organu podatkowego, który podejmuje nową decyzję w terminie 60 dni od daty powiadomienia go o decyzji organu administracyjnego. Główny podatnik może wnieść odwołanie od każdej takiej nowej decyzji na podstawie przepisów ust. 1 lub bezpośrednio do sądów państwa członkowskiego głównego organu podatkowego, w terminie 60 dni od daty jej otrzymania. Jeżeli główny organ podatkowy nie podejmie nowej decyzji w terminie 60 dni, główny podatnik może wnieść odwołanie od pierwotnej decyzji głównego organu podatkowego do sądów państwa członkowskiego głównego organu podatkowego.

Artykuł 126 *Odwołania sądowe*

1. Odwołanie sądowe od decyzji głównego organu podatkowego reguluje, z zastrzeżeniem przepisów ust. 3, prawo państwa członkowskiego tego głównego organu podatkowego.
2. Przedkładając dokumenty sądom, główny organ podatkowy działa w ścisłym porozumieniu z innymi właściwymi organami.
3. Sąd krajowy może, w stosownym przypadku, zażądać od głównego podatnika i głównego organu podatkowego przekazania dowodów dotyczących spraw podatkowych członków grupy oraz innych przedsiębiorstw powiązanych oraz informacji na temat przepisów i praktyk stosowanych w innych zainteresowanych państwach członkowskich. Właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich udzielają głównemu organowi podatkowemu wszelkiej niezbędnej pomocy.

ROZDZIAŁ XVIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 127

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2, 14, 34 i 42, powierza się Komisji na czas nieokreślony.
2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym Radę.
3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 128, 129 i 130.

Artykuł 128

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2, 14, 34 i 42, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Radę.
2. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 129

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Rada może wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie trzech miesięcy, licząc od daty zawiadomienia.
2. Jeśli przed upływem tego terminu Rada nie wyrazi sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

Akt delegowany może zostać opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli Rada poinformowała Komisję, że nie zamierza wyrażać sprzeciwu.

3. Jeśli Rada wyrazi sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Rada wskazuje powody swego sprzeciwu wobec aktu delegowanego.

Artykuł 130
Informowanie Parlamentu Europejskiego

Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktów delegowanych, o wszelkich sprzeciwach wobec nich oraz o odwołaniu przekazanych uprawnień przez Radę.

Artykuł 131
Komitet

1. Komisja jest wspierana przez komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011²².
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (WE) nr 182/2011.

Artykuł 132
Konsultacje w sprawie art. 87

Komitet ustanowiony na podstawie art. 131 może również omawiać w konkretnych przypadkach stosowanie art. 87.

Artykuł 133
Przegląd

Komisja dokonuje, po upływie pięciu lat od daty wejścia niniejszej dyrektywy w życie, przeglądu jej stosowania i składa Radzie sprawozdanie w sprawie funkcjonowania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to obejmuje w szczególności analizę wpływu mechanizmu ustanowionego na podstawie przepisów rozdziału XVI niniejszej dyrektywy na podział podstaw opodatkowania między państwa członkowskie.

Artykuł 134
Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [data] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [...] r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

²² Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

Artykuł 135
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie [...] dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 136
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZALĄCZNIKI

ZALĄCZNIKI

- a) Spółka europejska, czyli Societas Europaea (SE), ustanowiona w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE)²³ i dyrektywie Rady 2001/86/WE z dnia 8 października 2001 r. uzupełniającej statut spółki europejskiej w odniesieniu do uczestnictwa pracowników²⁴;
- b) Spółdzielnia europejska (SCE) ustanowiona w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1435/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie statutu spółdzielni europejskiej (SCE)²⁵ i dyrektywie Rady 2003/72/WE z dnia 22 lipca 2003 r. uzupełniającej statut spółdzielni europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników²⁶;
- c) spółki utworzone według prawa belgijskiego, określane jako „société anonyme”/„naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions”/„commanditaire vennootschap op aandelen”, „société privée à responsabilité limitée”/„besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid”, „société coopérative à responsabilité limitée”/„coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid”, „société coopérative à responsabilité illimitée”/„coöperatieve vennootschap met onbeperkte aansprakelijkheid”, „société en nom collectif”/„vennootschap onder firma”, „société en commandite simple”/„gewone commanditaire vennootschap”, przedsiębiorstwa publiczne, które przybrały jedną z wymienionych wyżej form prawnych i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa belgijskiego podlegające opodatkowaniu belgijskim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- d) spółki utworzone według prawa bułgarskiego, określane jako: „събирателното дружество”, „командитното дружество”, „дружеството с ограничена отговорност”, „акционерното дружество”, „командитното дружество с акции”, „кооперации”, „кооперативни съюзи”, „държавни предприятия” utworzone zgodnie z przepisami prawa bułgarskiego i prowadzące działalność gospodarczą;
- e) spółki utworzone według prawa czeskiego, określane jako: „akciová společnost”, „společnost s ručením omezeným”, „veřejná obchodní společnost”, „komanditní společnost”, „družstvo”;
- f) spółki utworzone według prawa duńskiego, określane jako „aktieselskab” i „anpartsselskab”. Inne spółki podlegające opodatkowaniu zgodnie z ustawą o podatku dochodowym od osób prawnych, w takim zakresie, w jakim ich dochód podlegający opodatkowaniu jest obliczany i opodatkowany zgodnie z ogólnymi przepisami podatkowymi mającymi zastosowanie do „aktieselskaber”;

²³ Dz.U. L 294 z 10.11.2001, s. 1.

²⁴ Dz.U. L 294 z 10.11.2001, s. 22.

²⁵ Dz.U. L 207 z 18.8.2003, s. 1.

²⁶ Dz.U. L 207 z 18.8.2003, s. 25.

- g) spółki utworzone według prawa niemieckiego, określane jako „Aktiengesellschaft”, „Kommanditgesellschaft auf Aktien”, „Gesellschaft mit beschränkter Haftung”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Erwerbs- und Wirtschaftsgenossenschaft”, „Betriebe gewerblicher Art von juristischen Personen des öffentlichen Rechts” i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa niemieckiego podlegające opodatkowaniu niemieckim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- h) spółki utworzone według prawa estońskiego, określane jako: „täisühing”, „usaldusühing”, „osaühing”, „aktsiaselts”, „tulundusühistu”;
- i) spółki utworzone według prawa greckiego, określane jako „ανώνυμη εταιρεία”, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης (Ε.Π.Ε.)”;
- j) spółki utworzone według prawa hiszpańskiego, określane jako: „sociedad anónima”, „sociedad comanditaria por acciones”, „sociedad de responsabilidad limitada”, jak również podmioty prawa publicznego, które działają na podstawie prawa prywatnego;
- k) spółki utworzone według prawa francuskiego, określane jako „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „société à responsabilité limitée”, „sociétés par actions simplifiées”, „sociétés d’assurances mutuelles”, „caisses d’épargne et de prévoyance”, „sociétés civiles”, które automatycznie podlegają podatkowi dochodowemu od osób prawnych, „coopératives”, „unions de coopératives”, publiczne zakłady i przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe jak również inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa francuskiego podlegające opodatkowaniu francuskim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- l) spółki utworzone lub istniejące według prawa irlandzkiego, podmioty zarejestrowane zgodnie z „Industrial and Provident Societies Act”, „building societies” utworzone zgodnie z „Building Societies Acts” i „trustee savings banks” w rozumieniu „Trustee Savings Banks Act, 1989”;
- m) spółki utworzone według prawa włoskiego, określane jako „società per azioni”, „società in accomandita per azioni”, „società a responsabilità limitata”, „società cooperativa”, „società di mutua assicurazione” oraz jednostki publiczne i prywatne, których działalność w całości lub w przeważającej części ma charakter gospodarczy;
- n) spółki utworzone według prawa cypryjskiego: „εταιρείες”, jak określono w przepisach dotyczących podatku dochodowego;
- o) spółki utworzone według prawa łotewskiego, określane jako: „akciju sabiedrība”, „sabiedrība ar ierobežotu atbildību”;
- p) spółki utworzone według prawa litewskiego;
- q) spółki utworzone według prawa luksemburskiego, określane jako „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „société à responsabilité limitée”, „société coopérative”, „société coopérative organisée comme une société anonyme”, „association d’assurances mutuelles”, „association d’épargne-pension”, „entreprise de nature commerciale, industrielle ou minière de l’État, des communes, des syndicats de communes, des établissements publics et des autres personnes morales

de droit public” i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa luksemburskiego podlegające opodatkowaniu luksemburskim podatkiem dochodowym od osób prawnych;

- r) spółki utworzone według prawa węgierskiego, określane jako: „közkereseti társaság”, „betéti társaság”, „közös vállalat”, „korlátolt felelősségű társaság”, „részvénytársaság”, „egyesülés”, „közhasznú társaság”, „szövetkezet”;
- s) spółki utworzone według prawa maltańskiego, określane jako: „Kumpaniji ta' Responsabilita' Limitata”, „Soċjetajiet en commandite li l-kapital tagħhom maqsum f'azzjonijiet”;
- t) spółki utworzone według prawa niderlandzkiego, określane jako „naamloze vennootschap”, „besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid”, „Open commanditaire vennootschap”, „Coöperatie”, „onderlinge waarborgmaatschappij”, „Fonds voor gemene rekening”, „vereniging op coöperatieve grondslag” i „vereniging welke op onderlinge grondslag als verzekeraar of kredietinstelling optreedt” oraz inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa niderlandzkiego podlegające opodatkowaniu niderlandzkim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- u) spółki utworzone według prawa austriackiego, określane jako: „Aktiengesellschaft”, „Gesellschaft mit beschränkter Haftung”, „Versicherungsvereine auf Gegenseitigkeit”, „Erwerbs und Wirtschaftsgenossenschaften”, „Betriebe gewerblicher Art von Körperschaften des öffentlichen Rechts”, „Sparkassen” i inne spółki utworzone zgodnie z przepisami prawa austriackiego podlegające opodatkowaniu austriackim podatkiem dochodowym od osób prawnych;
- v) spółki utworzone według prawa polskiego, określane jako: „spółka akcyjna”, „spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, „spółdzielnia”, „przedsiębiorstwo państwowe”;
- w) spółki handlowe lub spółki handlowe prawa cywilnego, spółdzielnie oraz przedsiębiorstwa publiczne utworzone według prawa portugalskiego;
- x) spółki utworzone według prawa rumuńskiego, określane jako „societăți pe acțiuni”, „societăți în comandită pe acțiuni”, „societăți cu răspundere limitată”;
- y) spółki utworzone według prawa słoweńskiego, określane jako: „delniška družba”, „komanditna delniška družba”, „komanditna družba”, „družba z omejeno odgovornostjo”, „družba z neomejeno odgovornostjo”;
- z) spółki utworzone według prawa słowackiego, określane jako: „akciová spoločnosť”, „spoločnosť s ručením obmedzeným”, „komanditná spoločnosť”, „verejná obchodná spoločnosť”, „družstvo”;
- aa) spółki utworzone według prawa fińskiego, określane jako „osakeyhtiö”/„aktiebolag”, „osuuskunta”/„andelslag”, „säästöpankki”/„sparbank” i „vakuutusyhtiö”/„försäkringsbolag”;
- bb) spółki utworzone według prawa szwedzkiego, określane jako „aktiebolag”, „försäkringsaktiebolag”, „ekonomiska föreningar”, „sparbanker”, „ömsesidiga försäkringsbolag”;

cc) spółki utworzone według prawa Zjednoczonego Królestwa.

ZALĄCZNIK II

Belgien / Belgique

impôt des sociétés/vennootschapsbelasting

България

корпоративен данък

Česká republika

Daň z příjmů právnických osob

Danmark

selskabsskat

Deutschland

Körperschaftsteuer

Eesti

Tulumaks

Éire/Ireland

Corporation Tax

Ελλάδα

Φόρος εισοδήματος νομικών προσώπων κερδοσκοπικού χαρακτήρα

España

Impuesto sobre sociedades

France

Impôt sur les sociétés

Italia

Imposta sul reddito delle società

Cyprus/Kibris

Φόρος Εισοδήματος

Latvija

uzņēmumu ienākuma nodoklis

Lietuva

pelno mokestis

Luxembourg

impôt sur le revenu des collectivités

Magyarország

Társasági adó

Malta

Taxxa fuq l-income

Nederland

vennootschapsbelasting

Österreich

Körperschaftsteuer

Polska

Podatek dochodowy od osób prawnych

Portugal

imposto sobre o rendimento das pessoas colectivas

România

impozit pe profit

Slovenija

Davek od dobička pravnih oseb

Slovensko

Daň z príjmov právnických osôb

Suomi/Finland

yhteisöjen tulovero/inkomstskatten för samfund

Sverige

statlig inkomstskatt

United Kingdom

Corporation Tax

ZALĄCZNIK III

Wykaz podatków niepodlegających odliczeniu na podstawie art. 14

Belgien/Belgique

Droits d'enregistrement – Registratierechten

България

Brak

Česká republika

Brak

Danmark

Registreringsafgift af motorkøretøjer

Kommunal grundskyld

Kulbrinteskatt

Deutschland

Grunderwerbsteuer

Grundsteuer B

Gewerbesteuerumlage

Versicherungsteuer

Eesti

Brak

Éire/Ireland

Stamp Duties

Vehicle Registration Tax

Residential Property Tax

Ελλάδα

Φόρος Μεταβίβασης Ακινήτων

España

Impuesto sobre Bienes Inmuebles (IBI) / Recargo sobre el IBI

Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados

France

Foncier bati

Taxe professionnelle

Taxe sur les salaires

Taxe d'habitation

Italia

Imposta comunale sugli immobili (ICI) - Fabbricati

Imposta regionale sulle attività produttive (IRAP) – (employers' split)

Κύπρος/Kibris

Taxes on Holding Gains

Latvija

Brak

Lietuva

Brak

Luxembourg

Taxe d'abonnement sur les titres de société

Impôt commercial communal

Magyarország

Különadó

Helyi iparűzésiadó

Malta

Taxes on Holding Gains

Nederland

Overdrachtsbelasting

Overige productgebonden belastingen neg - (energy split)

Österreich

Kommunalsteuer

Polska

Podatek od nieruchomości

Portugal

Brak

România

Brak

Slovenija

Davek na izplačane plače

Slovensko

Brak

Suomi/Finland

Brak

Sverige

Fastighetsskatt

Allmän löneavgift

Särskild löneskatt

United Kingdom

National Non-Domestic Rates from Businesses

Capital Levies

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

- 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy
- 1.2. Dziedzina(-y) polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa
- 1.3. Charakter wniosku/inicjatywy
- 1.4. Cel/cele
- 1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy
- 1.6. Czas trwania działania i jego wpływu finansowego
- 1.7. Przewidywany(-e) tryb(-y) zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

- 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości
- 2.2. System zarządzania i kontroli
- 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

- 3.1. Dział(y) wieloletnich ram finansowych i pozycja(pozycje) wydatków w budżecie, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ
- 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki
 - 3.2.1. *Synteza szacunkowego wpływu na wydatki*
 - 3.2.2. *Szacunkowy wpływ na środki operacyjne*
 - 3.2.3. *Szacunkowy wpływ na środki administracyjne*
 - 3.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*
 - 3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*
- 3.3. Szacunkowy wpływ finansowy na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek ustawodawczy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych

1.2. Dziedzina(-y) polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa²⁷

Polityka podatkowa (ABB05)

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania**

Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania** będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego²⁸

Wniosek/inicjatywa wiąże się z **przedłużeniem bieżącego działania**

Wniosek/inicjatywa dotyczy **działania, które zostało przekształcone pod kątem nowego działania**

1.4. Cele

1.4.1. Wieloletni(e) cel(e) strategiczny(-e) Komisji wskazany(-e) we wniosku/inicjatywie

Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych przyczyni się do ożywienia jednolitego rynku oraz realizacji inicjatywy przewodniej w sprawie polityki przemysłowej zapisanej w strategii „Europa 2020” oraz przyczyni się do osiągnięcia szerokich celów polityki przemysłowej Unii określonych w strategii „Europa 2020”.

Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych stanowi środek polityki podatkowej zmierzający do uproszczenia przepisów podatkowych, ograniczenia kosztów przestrzegania przepisów oraz likwidacji przeszkód podatkowych dla przedsiębiorstw działających w więcej niż jednym państwie członkowskim.

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(-e) i działanie(-a) ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Cel szczegółowy nr:

Cel 2: Ograniczenie kosztów administracyjnych oraz eliminacja przeszkód podatkowych na rynku wewnętrznym

²⁷ ABM: Activity Based Management: zarządzanie kosztami działań - ABB: Activity Based Budgeting: budżet zadaniowy.

²⁸ O którym mowa w art. 49 ust. 6 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

Działanie(-a) ABM/ABB, którego(-ych) dotyczy wniosek/inicjatywa

Polityka podatkowa (ABB05)

1.4.3. *Oczekiwany(-e) wynik(i) i wpływ*

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Umożliwienie przedsiębiorstwom skorzystania z możliwości stosowania wspólnego systemu opodatkowania na terenie Unii (wspólna i skonsolidowana podstawa opodatkowania na potrzeby ustalenia zysków przedsiębiorstwa)

Wprowadzenie rozwiązania przewidującego pojedynczy punkt kontaktowy na potrzeby składania deklaracji podatkowych oraz dokonywania wymiaru podatku

Umożliwienie transgranicznej kompensacji strat

Ograniczenie obowiązków związanych z przestrzeganiem przepisów dotyczących cen transferowych

Ograniczenie przypadków podwójnego lub nadmiernego opodatkowania

Ograniczenie możliwości nadmiernego lub niezamierzonego planowania podatków przez przedsiębiorstwa w wyniku równoległego stosowania 27 systemów podatku od osób prawnych w Unii

1.4.4. *Wskaźniki wyników i wpływu*

Należy określić wskaźniki, które umożliwią monitorowanie realizacji wniosku/inicjatywy.

Kompletne i właściwe wdrożenie dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych przez państwa członkowskie

Właściwe stosowanie przepisów dotyczących wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych w praktyce

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. *Potrzeba(-y), która(-e) ma(-ją) zostać zaspokojona(-e) w perspektywie krótko- lub długoterminowej*

Przyjęcie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych zgodnie z planem prac Komisji na 2011 r. (jako inicjatywa przewodnia) oraz zgodnie z harmonogramem w opublikowanym planie działania do dnia 31.3.2011 r.

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej*

Wprowadzenia wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania w 27 państwach członkowskich nie można osiągnąć w drodze środków jednostronnych (krajowych) ani dwustronnych (transgranicznych) czy też umów między państwami członkowskimi.

1.5.3. Głównie wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Wprowadzenie kompleksowego i złożonego zbioru zasad i przepisów ułatwiających transgraniczną wymianę handlową i inwestycje oraz zniesienie przeszkód podatkowych (np. nadmiernego opodatkowania lub braku możliwości kompensacji strat) na rynku wewnętrznym jest trudnym zadaniem z powodu wymogu jednomyslności w sprawie wniosków ustawodawczych dotyczących podatków bezpośrednich. W przypadku podobnych wniosków w przeszłości, w których przeważnie proponowano obowiązkowe wdrożenie i stosowanie środków przez państwa członkowskie, brak było woli podjęcia dyskusji politycznej lub też wnioski te nie spotkały się z akceptacją Rady.

Wniosek w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych został opracowany w oparciu o wielowariantowe i dobrze przygotowane (wykorzystujące wyniki badań, spotkań eksperckich grup roboczych, konsultacji społecznych) rozwiązania sformułowane na przestrzeni niemal dziewięciu lat.

1.5.4. Spójność z ewentualnymi innymi instrumentami finansowymi oraz możliwa synergia

Przedmiotowy wniosek stanowi wniosek ustawodawczy w zakresie prawodawstwa wtórnego i może funkcjonować samodzielnie, przy czym istnieją jednak bliskie związki z innymi inicjatywami w zakresie polityki podatkowej w obszarze podatku od osób prawnych, takimi jak prace Grupy ds. Kodeksu Postępowania oraz bardziej szczegółowe środki (np. dyrektywy w sprawie podatku od osób prawnych służące uwzględnieniu konkretnych kwestii oraz inicjatywy w zakresie koordynacji).

1.6. Czas trwania działania i jego wpływu finansowego

Wniosek/inicjatywa o **określonym czasie trwania**

- Czas trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- Czas trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r.

Wniosek/inicjatywa o **nieokreślonym czasie trwania**

- Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2011 r. do 2015 r.,
- po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Przewidywany(-e) tryb(y) zarządzania²⁹

Bezpośrednie zarządzanie scentralizowane przez Komisję

Pośrednie zarządzanie scentralizowane poprzez przekazanie zadań wykonawczych:

- agencjom wykonawczym

²⁹ Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

- organom utworzonym przez Wspólnoty³⁰
- krajowym organom publicznym/organom mającym obowiązek świadczenia usługi publicznej
- osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej, określonym we właściwym prawnym akcie podstawowym w rozumieniu art. 49 rozporządzenia finansowego

X Zarządzanie dzielone z państwami członkowskimi

- Zarządzanie zdecentralizowane** z państwami trzecimi
- Zarządzanie wspólne** z organizacjami międzynarodowymi (*należy wyszczególnić*)

W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu, należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.

Uwagi

Po przyjęciu przez Radę dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych obowiązkiem państw członkowskich jest właściwe wdrożenie i stosowanie zasad i przepisów wspomnianej dyrektywy.

Służby Komisji mają obowiązek monitorować i ściśle śledzić zmiany w obszarze opodatkowania podatkiem od osób prawnych oraz ewentualne problemy napotkane w obszarze wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych.

³⁰ O których mowa w art. 185 rozporządzenia finansowego.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

Powszechnym rozwiązaniem przy ustawodawstwie podatkowym jest wystąpienie do państw członkowskich o przekazanie tabeli korelacji.

Państwa członkowskie zobowiązane są przekazać Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Zidentyfikowane ryzyko

Przygotowano plan dotyczący ryzyka wdrożenia dyrektywy w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, stanowiący załącznik do konsultacji CIS-Net.

2.2.2. Przewidywane metody kontroli

Ogólne podejście do wniosków ustawodawczych w obszarze podatków.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony

Nie dotyczy niniejszego wniosku na szczeblu UE

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Dział(y) wieloletnich ram finansowych i pozycja(pozycje) wydatków w budżecie, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

NIE DOTYCZY

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

NIE DOTYCZY

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki operacyjne

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
- Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

3.2.3. Szacunkowy wpływ na środki administracyjne

3.2.3.1. Streszczenie

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

	Rok 2016	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	2020 do 2022			OGÓLE M
--	-------------	-------------	-------------	-------------	--------------	--	--	------------

DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych – suma częstkowa								
Zasoby ludzkie								
Pozostałe wydatki administracyjne	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	1,75
DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych – suma częstkowa	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	1,75

Poza DZIAŁEM 5³¹ wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie								
Pozostałe wydatki administracyjne								
Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych – suma częstkowa								

OGÓLEM	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	1,75
---------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	-------------

3.2.3.2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich
- Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w pełnych kwotach (lub przynajmniej z dokładnością do jednego miejsca po przecinku)

	Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	... wpro- wodzi ć taką liczbę kolu- mn dla poszc- zegól- nych lat, jaka jest niezb- ędna, by odzwi- ercied lić cały okres wpły- wu (por. pkt
--	----------	------------	---------	---------	---

³¹ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne pozycje „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

										1.6)
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)										
XX 01 01 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)										
XX 01 01 02 (w delegaturach)										
XX 01 05 01 (pośrednie badania naukowe)										
10 01 05 01 (bezpośrednie badania naukowe)										
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy) ³²										
XX 01 02 01 (AC, END, INT z globalnej koperty finansowej)										
XX 01 02 02 (AC, AL, END, INT i JED w delegaturach)										
XX 01 04 yy ³³	- w centrali ³⁴									
	- w delegaturach									
XX 01 05 02 (AC, END, INT - pośrednie badania naukowe)										
10 01 05 02 (AC, END, INT - bezpośrednie badania naukowe)										
Inna pozycja w budżecie (określić)										
OGÓLEM										

XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzednicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Pracownicy obecnie przydzieleni do działu TAXUD D1 będą odpowiedzialni za wnioski do czasu jego uchwalenia przez Radę zgodnie z zadaniami opisanymi w deklaracji celów działu.
Personel zewnętrzny	Tak jak w przypadku urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

– **X** Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi.

³² AC= pracownik kontraktowy; INT= pracownik tymczasowy; JED= młodszy oddelegowany ekspert AL= członek personelu miejscowego; END= oddelegowany ekspert krajowy.

³³ Poniżej pułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne pozycje „BA”)

³⁴ Przede wszystkim fundusze strukturalne, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz Europejski Fundusz Rybacki.

- Wniosek/inicjatywa wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w wieloletnich ramach finansowych.

Należy wyjaśnić, na czym ma polegać przeprogramowanie, określając pozycje w budżecie, których ma ono dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

- Wniosek/inicjatywa wymaga zastosowania instrumentu elastyczności lub zmiany wieloletnich ram finansowych³⁵.

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając pozycje w budżecie, których ma on dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*

- Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich
- Wniosek/inicjatywa przewiduje współfinansowanie szacowane zgodnie z poniższym:

Środki w mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

	Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	... wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
<i>Określić</i> organ współfinansujący								
OGÓLEM środki objęte współfinansowaniem								

3.3. Szacunkowy wpływ finansowy na dochody

- Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.
- Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
 - wpływ na zasoby własne
 - wpływ na dochody różne

³⁵ Zob. pkt 19 i 24 porozumienia międzyinstytucjonalnego.